உ
கடவுள் துணை.

செந்தமிழ்.

தொகுதி-எ.] சௌமிய௵ ஆனி௴ [பகுதி-அ.

திருக்குறளைப்பற்றிய கதைகள்.

இந்நிலவுலகில் தமிழ்மொழியைச் சிறப்பிக்கின்றநூல்கள் பலவற்றுள்ளுஞ் சிறந்துநிற்பது திருக்குறளென்பது பலர்க்கும் ஒப்பமுடிந்ததோர் துணிபேயாம். இந்நூற்குப் பின்னெழுந்த இலக்கண இலக்கிய சமயநூல் முதலியவற்றுள் இத்திருக்குறளை யெடுத்தாளாத நூல்களை அறிதல் அரிதேயாம். இதுவன்றியும், உலகவழக்கில் இக்குறளைப்பற்றி யெழுந்த கதைகள் பலவுள. அவற்றைக் கர்ணபரம்பரையில் அறிவதேயன்றி, பிறவாற்றால் அறிதல் கூடாமையின் அதனை நம் "செந்தமிழ்" வாயிலாக வெளியிடில் பலரும் அறிந்து களிப்பாரெனுந்துணிபு பூண்டு என் சிற்றறிவிற்கெட்டிய சில கதைகளை இங்ஙன் வெளியிடலாயினேன். அவற்றுள் ஒன்று வருமாறு:—

ஒருவன் ஆறலைத்தலையே தன்றொழிலாகப்பூண்டு அக்கொடுந்தொழிலாற்கிடைக்கும் பொருள்கொண்டு தன் மனைவிமக்களைக் காப்பாற்றிவந்தான். ஒருநாள் வழியிலொருவரும் நெடுநேரம் வராதிருந்தமைகண்டு, மிக்க ஆவலோடு எதிர்பார்த்திருக்குமமையத்தே, ஒரு சந்நியாசி ஒரு மூட்டையுடன் அவ்வழிச்செல்லுதலறிந்து ஓடோடியுஞ்சென்று அச்சந்நியாசியின்றலையிற் புடைப்பான் கருதித் தன் கையிலுள்ள தடியை யோச்சக்கண்டு, சந்நியாசி அப்பா! நீ என்னை அடிக்கக்கருதும் காரணம் யாதோ? உன்மாட்டு யாதும் தொடர்பற்ற என்னை உன் சீற்றத்திற்கு இலக்காக்கியதென்னை என வினவக், கள்வன் இன்று ஒருவருமிவ்வழிச் செல்லாமையால் என்றொழிலாயுள்ள வழிப்பறியைச்செய்து இதுவரை

பொருள் ஈட்டக்கூடாமையாயிற்றென்றும், உமது மூட்டையிலுள்ளபொருளைக்கொடுத்துவிடில் உமக்கு யாதுந்துயர்செய்யாது விட்டுவிடுவேனென்றுங் கூறினான். அதுகேட்டுச் சந்நியாசி அப்பா! என் மூட்டையில் யாதும் பொருளின்மைக்கு யான் மிகவும் கவல்கின்றேன் என்று புகன்று அதில்வெறும் காஷாயத்துணிகளேயன்றி யாதும் பொருளின்மையைக் கள்வன் நன்கு அறியுமாறு அவிழ்த்துக்காட்டி இத்துணியும் உனக்கு உபயோகமில்லாத காஷாயமானதுபற்றி விசனிக்கின்றேன் என்று புகன்றனர். இவர் வார்த்தையைக்கேட்ட கள்வன் இவரிடத்து மிக்க மதிப்புடையவனாய் அவரை வணங்கி விடைகொடுக்க, அதனையறிந்த சந்நியாசி அப்பா! உலகத்தில் பொருளீட்டற்கு எத்தனையோ தொழில்களிருக்க, இக்கொடுந்தொழிலை நீ மேற்கொண்டனையே. இதனால், மிக்க பாவம் உனக்குண்டென்பதை நீ யறிந்திலையா என்று வினவ, அதற்குக் கள்வன் ஐயா யான் என்செய்வேன். என் மனைவிமக்களைக் காப்பாற்றற்கு வேண்டும்பொருள் இன்மையால், இப்பாவமாயதொழிலை யான் மேற்கொண்டு அவர்களைக் காப்பாற்றுங்கடமை பூண்டேன் என்றான். சந்நியாசி அப்பா! மனைவிமக்களைக் காப்பாற்றுவான்கருதி நீ இப்பாவத்தைச் செய்யத்துணிந்தாயேல், அவர்களை வேண்டிச்செய்யப்படும் இப்பாவத்தில் அவர்கட்குப்பங்குண்டா எனக், கள்வன் இப்பொருளை அவர்களும்பாகித்து அனுபவிப்பதால் பாவத்தில் அவர்களுக்கும் பங்குண்டென்பதே தன்றுணிபெனக்கூறினன்.

சந்நியாசி உன்றுணிபால் யாதும் பயனில்லை. உன் வீட்டிற்சென்று உன் மனைவிமக்கள் உன்பாவத்தைப் பகிர்ந்துகொள்ளற்குச் சம்மதிக்கின்றார்களா என்று கேட்டறிந்து வாவென்ன, நல்வினைப்பயன் கிட்டியதால் கள்வன் சந்நியாசியை வணங்கி அவ்வாறே நும்மாணையை நிறைவேற்றுவேன் அதுவரை இம்மரத்தடியிற் றங்கியிருக்கவெனச் சந்நியாசியைவேண்டிப் பின்னர்த் தம்மனையைநோக்கிச் சென்றான். தம்மனையையடைந்து மனைவியையழைத்து உன்பொருட்டும் உன் பிள்ளைகள்பொருட்டும் யான்செய்யும் பாவத்தில் உனக்கும் பிள்ளைகட்கும் பங்குண்டா என வினவ, மனைவி என்னையும் பிள்ளைகளையும் காப்பாற்றுங்கடமை பூண்ட நீ,

நல்வழியில் பொருளீட்டிக் காப்பற்றற்கு எங்களால் என்றேனுந் தடையில்லையாதலால், நீசெய்யும் பாவத்தில் ஒருசிறிது மெங்கட்கு ப்பாகமில்லையென, மக்களும் தனித்தனியே யவ்வாறுகூறக்கேட்டுக் கள்வன் மிக மனவருத்தத்துடன் சந்நியாசியை வந்தடைந்து சுவாமிகளே! என் மனைவிமக்களைக் காப்பற்றற்கென்றே அதிபாதகங்களை யான்செய்து ஈட்டியபொருள்னைத்தையுங் கைக்கொண்டு என் பாவத்தில் ஒருசிறிதும் தமக்குச்சம்பந்தமில்லையென என்மனைவியும் மக்களும் மறுத்துவிட்டனர். ஆதலால், யான் பெரும்பாவியாயினேன். யான் இனியேனும் உய்யுமாறு உபதேசித்தருளல்வேண்டும் என மிக்க வணக்கத்துடன் பிரார்த்தித்து நின்றான்.

அருளுடைமையையே பொருளாகக்கொண்ட கல்வி கேள்வியுடைய உண்மைத்துறவி யாதலின், அவன்பால் மிக்க இரங்கியவுள்ளத்தவராய்க் கள்வனே! இவ்வாறலைக்குந் தீத்தொழிலேயன்றி உன் குடும்பத்தைக் காப்பாற்றக்கூடிய வேறெத்தொழிலேனும் கற்றிருக்கின்றனையா என வினவக், கள்வன் ஐயனே, இக்கொடுந்தொழிலொன்றே, யான் பாலியமுதல் அப்பியசித்ததேயன்றி, வேறெத்தொழிலையும் அறியேன் எனப்புகலக்கேட்டுச் சந்நியாசி, இவனே நம்பால் மிக்க அன்புடையவனும் நம்மாணையெதுவும் மறுக்காது கொண்டியற்று மனமுடையவனுய்த் தானுய்யும்வழியை நம்பாற்கேட்டுணரும் அவாவுற்றிருக்கின்றான். இவன் உய்யுமாறு இக்களவுத்தொழிலை விட்டொழியக்கூறி, அவன் அவ்வாறே விட்டொழியில் அவன் குடும்பக்காலக்ஷேபம் நடத்தல் எவ்வாறு முடியும்; இப்பாவத்தொழிலை விட்டொழியாது இவன் உய்தல் எவ்வண்ணங்கூடும் எனச் சில்லனை நெஞ்சிந்திக்கத், தாம் முன் கற்றுள்ள,

> "பொய்யாமை பொய்யாமை யாற்றி னறம்பிற
> செய்யாமை செய்யாமை நன்று."

என்னுந் திருக்குறள் அவர் நினைவில் வந்தது. இதுவேயன்றி, அவன் உய்யுமாறு வேறில்லையென்னுந் துணிபையுடையவராய்க் கள்வனையழைத்து அப்பா? உன் குடும்பக்காலக்ஷேபத்துக்கு இக்களவுத்தொழிலையே நீ யின்னமு மியற்றவேண்டியவனாக ஆகிறாய்; ஆயினும், நீ உய்யும்பொருட்டு இதுமுதல் பொய்சொல்லா விரத

மொன்றை நீ யுறுதியாகக் கடைப்பிடித்து நடந்துவருவாயேல், உனக்கு க்ஷேமமுண்டாகுமெனக்கூறி, அவன்பால் விடைபெற்றுச் சென்றனர்.

இவ்வாறு சந்நியாசியால் உரைக்கக்கேட்ட கள்வன், அதனைக் குருமொழியாகக் கைக்கொண்டு எவ்வாற்றானும் பொய்சொல்லாத விரதமேற்கொண்டொழுகி வந்தான். இவ்வாறு சின்னாட்சென்றபின், ஒருநாள் களவுசெய்தற்கென்றே இரவிற்றன் வீட்டைவிட்டு ஓர்வழிச் சென்றுகொண்டிருந்தான். அக்காலத்தே நகர்சோதனை செய்தற்கென்று வந்துகொண்டிருந்த அவ்வூர் அரசன் அக்கள்வனை யெதிருற்று நீ யாவன்? எக்கருமம்பற்றிச் செல்கின்றாய் என்று வினவ, இவன் பொய்சொல்லாவிரதியாதலால் உடனே தன்னைக் கள்வனென்றுங் களவுசெய்தற்கென்றே தான் செல்வதாகவும் அரசனிடம் அறிவித்தான். இதனைக்கேட்ட அரசன் மிக்க ஆச்சரிய முற்று அவனை இன்னும் அளந்தறியுமுள்ளத்தனாய் தன்னையும் ஒரு கள்வனென்றே அவனுக்கு அறிவித்துத்தானும் உடன்வரவிரும்புவதாயும் யாங்குச் செல்லலாமென்றும் கள்வனைக்கேட்க, அவன் சிலவிடங்களைக் குறிப்பிட்டுச்சொல்ல அவற்றையெல்லாம் மறுத்து அற்பப்பொருள்களைக் களவுகொள்ளலாற் பயனென்னை, அரசனது பொக்கிஷத்தில் உயர்ந்த பதார்த்தங்கள் இருக்குமாதலால் அவற்றிலொன்றை யாம் கைப்பற்றினும் நீண்டநாளைக்கு இத்தொழில் செய்யும் ஆவசியகமற்றுச் சுகமே யிருக்கலாமென்றும் அதுவே செய்யத்தக்கதென்றும் அரசன் கள்வனுக்கு அறிவித்தனன்.

கள்வன் காவலாளிகள் முதலியோரால் காவல் பூண்டுள்ள அரசனது பொக்கிஷத்தை யணுகலும் அருமையாமென அறிவிக்க, அரசன் அதனைத்தான் சுலபமாக முடிக்கும் வழியையறிந்திருப்பதாய்ச் சொல்லி யவனையும் அழைத்துக்கொண்டு காவலாளிகள் முதலியோர்கள் கண்ணிற்படாத தம் பொக்கிஷத்தை வந்தடைந்து அவ்வறையை யுடைத்துச்சென்று தம்பரம்பரையில் நீண்டநாளாக வைத்துப் போற்றிவருவதும் விலைமதிப்புக்கடங்காததும் மிகவுயர்ந்ததுமான மூன்று இரத்தினங்கள் உள்ளபெட்டியைத் திறந்து அக்கள்வனுக்கு இவ்விரத்தினங்களுள் ஒன்றை நாம் கைக்கொள்ளினும்

இக்களவுத்தொழிலை யாம் இனிக்கைவிட்டு மிக்கசௌக்கியத்தைய டையலாமென அறிவித்தனன். கள்வனும், கள்வனுக்கூறிவந்த அரசனுக்கு ஓர் இரத்தினங்கொடுத்துத் தனக்கென்று ஒன்றையெடுத்துக்கொண்டு மற்றொன்றை அவ்விரத்தினத்திற் குரியானுக்கு ஆகுகவென அப்பெட்டியிலேயேவிட்டுத் தம்முடன் வந்தோனையும் அழைத்துக்கொண்டு வெளியேவந்தனன். அரசனும் முன் உட்பிரவேசித்த வழியே ஒருவரும் அறியாதிருக்க அரண்மனையைக் கடந்து வெளியே சென்றவுடன் அவன் உறையுள் முதலியவற்றை வினவ, உள்ளவாறு கூறிப் பின்னர்க்கள்வன் தன்னிடஞ்சென்றனன். அரசனுந் தன் அந்தப்புரம்வந்து சேர்ந்தனன்.

மறுதினங்காலையில் அரசனது பொக்கிஷ அறை உடைபட்டிருப்பதை யறிந்த காவலாளிகள் முதலியோர் அதனை யரசனுக்கறிவிக்க, அரசன் தன் மந்திரியையழைத்து பொக்கிஷவறை உடைபட்டிருப்பதால் திருடர் பிரவேசித்திருக்கலாம் அதனால் அவர்கள் கைக்கொண்டு நமக்குக்காணாதொழிந்த பொருள் இவையெனக்கண்டு அதனைத் தனக்கறிவிக்க என ஆணைகொடுத்தனுப்பினான். அவ்வாறு சென்ற மந்திரி அரசன் கருவூலத்துள் தான் தனியேசென்று பரிசோதிக்க மற்றைப்பொருள்கள் யாவுமிருக்க உயர்ந்த இரத்தினங்கள் மூன்றனுள், இரண்டு காணாதிருப்பக்கண்டு இரண்டு இரத்தினங்களையும் கவர்ந்துசென்ற கள்வன் ஒன்றையிங்குவைத்துச் செல்லற்கு ஞாயமில்லையாதலால் இவ்வொன்றையும் நாம் கைப்பற்றிக்கொண்டு மூன்று இரத்தினங்களுமே கள்வர் கைவசமாயின என்று கூறுதல் பொருத்தமுடைத்தெனத் துணிந்து அவ்வாறே யெஞ்சியிருந்த வொன்றையும் தான் கவர்ந்துகொண்டு அரசனிடம்வந்து உயர்ந்த இரத்தினங்களாக இருந்த மூன்றுமே கள்வர் கைக்கொண்டதாக அறிவித்தான்.

அதுகேட்டு அரசன் மந்திரியைத் தன்பக்கமிருக்கச்செய்து தன்முன்னின்ற ஏவலாளருள் ஒருவனையழைத்து முன்னிரவில் தாம் கள்வனிடம் அவன் வீட்டுக்குக் கேட்டிருந்த அடையாளங்களை, யவ்வாறே அவ்வேவலாளிக்கறிவித்து அவ்விடத்து வசிக்குமவனை யழைத்துவரக் கட்டளையிட்டனன். அவ்வாறு சென்ற

ஏவலாளி கள்வனைக்கண்டு அரசனுணையை யறிவிக்க அவன் றன் மனைவியை யழைத்து அரசன் அரண்மனையில் தான் முன்னிரவு செய்தகளவு வெளிப்பட்டமையால் அரசன் றன்னையழைப்பதாகவும், தான் இனி உயிருடன் மீண்டுவந்து மனைவிமக்களைப் பார்ப்பது கூடாதென்றும் அவளைத் துக்கப்படாதிருந்து மக்களைக்காப்பாற்றும்படிக்கும் சொல்லிப் பின்னர் ஏவலாளியுடன் அரசன் சமுகம் வந்தடைந்தான்.

அவனைக்கண்ட அரசன் முன்னிரவினிகழ்ச்சியை யவன்பால் வினவ, அவன் உள்ளவாறே நடந்தயாவற்றையும் சொல்லி அரசனால் தமக்கு உண்டாகும் மரணதண்டனையையும் எண்ணாது தான் கொண்ட உண்மை விரதத்தினையே சாதித்தனன். இதுகண்டவரசன் மனமிக மகிழ்ந்து நீ கவர்ந்துசென்ற இரத்தினம் எங்கே என்று கேட்க வீட்டிலிருப்பதாகவுரைத்து அரசன் ஆணைகொண்டு சென்று கொணர்ந்து அரசன்முன்னிட்டான். உடனே யரசன் உன்னுடன் வந்த கள்வன் யானே, என்பங்காகவெடுத்த இரத்தினம் இதுவே யென்றுகூறித் தன்னிடமிருந்த ஓர் இரத்தினத்தை யதன் பக்கலில் வைத்துப் பின் தன் மந்திரியைப்பார்த்து நீயுங் கள்வனாதலால் உன்பங்கிற்கு நீ கவர்ந்த இரத்தினத்தையும் இவ்விடத்தே வை யென்றுகூற மந்திரியும் திகைத்து வேறுவழியற்றவனாய்த் தன் பாலுள்ள இரத்தினத்தையும் வெளியிலெடுத்து வைத்தனன். உடனே யரசன் கள்வனுக்குரிய தண்டனையைத் தன் மந்திரிக்குக்கொடுத்து, பொய்சொல்லா விரதியாய கள்வனைத் தன் மந்திரியாக்கினன். அதுமுதல் பொய்யாவிரதியாகிய கள்வன் மிக்க நல்லொழுக்கத்தையும், சௌக்கியத்தையும், சந்நியாசியின் உபதேசத்தாலும், ஆசீர்வாதத்தாலும் தானடைந்ததென்ற வுணர்வுகொண்டு உய்வை யடைந்தான்.

இக்கதை யாம் மேற்காட்டியுள்ள "பொய்யாமை பொய்யாமை" என்னுந் திருக்குறள் பொய்யாமொழியென்பதை விளக்கிநின்றமை அறிவாளிகள் உய்த்துணர்ந்து கொள்ளநின்றது.

(தொடரும்) இங்ஙனம்,

பொ. பாண்டித்துரை.

திருச்சிற்றம்பலம்.

சைவாதீனமுந் தமிழும்.

இவ்வுலகத்திற் சைவாதீனங்களினுற்பத்தி மகிமையைப்பற்றி விசாரிப்பவர்க்குப் பெரும்பயன்றருமென்பதற் கையமில்லை; சைவ சமயவுபதேச விருத்தியும், சைவதத்துவநூல்களின் விருத்தியும், ஏனைத்தமிழ்நூல்களின் விருத்தியும், இடையறாது செய்துவருதலே சைவாதீனங்களின் முதற்கடமையாம். அன்னதான முதலியன செய்தல் அவற்றிற்குத் துணையாகிய கடமையாம். இவற்றை யாவரு மறுக்கமாட்டார்.

கேட்டல், சிந்தித்தல், தெளிதல், நிட்டை என்னு நால்வகைப் பயிற்சிகட்கு நல்ல இடமாகிய சைவாதீனங்கள் பலவற்றுள்ளுந் தலைமையான ஆதீனம் ஸ்ரீ: கைலாயபரம்பரைத் திருவாவடுதுறை யாதீனமே.

அவ்வாதீனத்தில், உரைப்பாருரைக்கு முறையிற் சிறந்த ஸ்ரீ: நமசிவாயதேசிகமூர்த்திகண்முதலாகிய பலரும் நூல், உரை, போதகம் என்னு மூன்றினுக்கு மூன்றுவிதமான ஆசிரியராக வதிந்தருளினர் என்பதைப் பலருமறிவார்.

அவர்களிலே ஸ்ரீ: நமசிவாயதேசிக மூர்த்தி மறைஞானதேசிகருக்குந், தக்ஷிணாமூர்த்திதேசிகருக்கும், அம்பலவாணதேசிகருக்கும் மெய்கண்ட சாத்திரவுபதேசஞ் செய்தருளிய தன்றித்தசகாரியமுஞ் செய்தருளினர்; அதற்கு நமசிவாயமூர்த்தி தசகாரியமெனப் பின்பு பெயராயிற்று.

தக்ஷிணாமூர்த்தி தேசிகர் மெய்கண்ட சாத்திரக்கருத்தடங்கிய தசகாரியம், உபதேசப்பஃறொடை என்னு மிரண்டு ஞானநூல்களைச் செய்தருளினர்.

அம்பலவாண தேசிகர் தசகாரியம், சன்மார்க்கசித்தியார், சிவாச்சிரமத்தெளிவு, சித்தாந்தப்பஃறொடை, சித்தாந்தசிகாமணி, உபாய

நிட்டைவெண்பா, உபதேசவெண்பா, நிட்டைவிளக்கம், அதிசய மாலை, நமச்சிவாயமாலை, பூப்பிள்ளைஎன்னுமொரு பரிபக்குவர் பொருட்டாகச் செய்ததாகிய உயிரட்டவணை என்னும் பதினொருஞான நூல்களைச் செய்தருளினர். இத்தேசிகமூர்த்தியே ஸ்ரீ: நமசிவாய தேசிகமூர்த்திக்கு இரண்டாம் பட்டத்தினிலைபெற்றிருந்த மூர்த்தி.

இவ்வம்பலவாண தேசிகமூர்த்தியிடத்து வைணவப்பிராமணருங், கல்வியறிவிற்சிறந்த பக்குவருமாகிய உலகுடைய நாயனுரென்பவர் சைவசந்நியாசமும், நிருவாணதீக்ஷையும் பெற்று மெய்கண்ட சாத்திரமுங்கற்று அத்தேசிகமூர்த்தியின்மீது சைவசித்தாந்த சாத்திரக் கருத்தடங்கிய தோத்திரமாகப்பத்துத் திருவிருத்தமியற்றியிருக்கின்றார்; இதற்கு உலகுடைநாயனுர் கழிநெடில் என்றுபெயர்.

இன்னுமவ் வாதீனத்தைச் சார்ந்த திருநெல்வேலி யீசானமடத்திலெழுந்தருளியிருந்த ஈசானதேசிகரென்னுஞ் சுவாமிநாததேசிகர் அத்திருநெல்வேலியில் வேளாண்மை செய்திருந்த தாண்டவராய பிள்ளையின் புத்திரராகிய மயிலேறும்பெருமாள்பிள்ளை யெனனுங் கல்விக்கடலிற் பருகி இலைமறைகாய்போற் கிடந்தனவாகிய அரிய விதிகளை யொருங்குதிரட்டி வேற்றுமை, வினை, ஒழிபென மூவியலாக வகுத்து இலக்கணக்கொத்து எனவொரு நூலும், தசகாரியமும், திருச்செந்திற் கலம்பகமுதலிய நூலுஞ் செய்தருளினர்; அன்றியும் நன்னூற்கு விருத்தியுரைசெய்த சங்கரநமச்சிவாயப்புலவருக்கு நல்லாசிரியராகவிருந்து பலநூல்களையுங் கற்பித்தருளினர்; இத்தேசிகர் கற்கப்படாதிருந்த தமிழ்நூல் ஒன்றுமில்லையென்பதை நாவலரெல்லா நன்குபுகல்வார்.

பெரியபட்டத்திலெழுந்தருளியிருந்தபின் வேலப்பதேசிகமூர்த்தி திருப்பறியலூர்ப் புராணம், பஞ்சாக்கரப்பஃறொடை முதலிய நூல்களைச் செய்தருளினர்; வடநூற்கடலுந் தென்றமிழ்க்கடலுமுழுதொருங் குணர்ந்த முனிவராய் விளங்கிய சிவஞான முனிவருக்கும் இத்தேசிகமூர்த்தியே கற்பித்தருளினர்.

இன்னும், வாதுளாகமப்படி ஞானபூஜாவிதி மொழிபெயர்ப்பு, மரபட்டவணை, அநுபோகவெண்பா, வருணசிவாசாரியர் பத்ததிப்

படி கிரியாபூஜாவிதி முதலிய நூல்கள் அம்மரபினுள்ளோரால் செய்தருளப்பெற்று வழங்குகின்றன.

அம்பலவாணதேசிக மூர்த்தி செய்தருளிய தசகாரிய முதலிய பத்தும், தக்ஷிணாமூர்த்தி தேசிகர் செய்தருளிய தசகாரியம், உபதேசப்பஃறொடை யிரண்டும், சுவாமிநாத தேசிகர் செய்தருளிய தசகாரியமொன்றும், பின்வேலப்பதேசிகர் செய்தருளிய பஞ்சாக்கரப் பஃறொடையொன்றும் ஆகப்பதினான்கு ஞானநூல்களும் பண்டார சாத்திரமென ஆன்றோரால் வழங்கப்பட்டு வருகின்றன; வேலப்ப தேசிகமூர்த்தியின் கல்விமகிமையை வியந்துபாராட்டிச் சிவகிரி சேற்றூர் ஜமீந்தார் முதலியோர் நிலமானியம் விட்டிருக்கின்றார்கள்.

இனி, மாதவச்சிவஞான மாமுனிவர் செய்தருளிய நூல்கள் வருமாறு:—தொல்காப்பியத்தினுரையாகிய இளம்பூரணம், சேனாவரையம், நச்சினார்க்கினியம் என்பவற்றினுள்ள ஆசங்கைகளை நீக்கித் தெளிவிக்கும்பொருட்டு, அத்தொல்காப்பியத்தின் பாயிரத்திற்கும், முதற்சூத்திரத்திற்கும், சூத்திரவிருத்தியெனப் பெயர்பெற்ற பாஷியமும், வடமொழித் தருக்கசங்கிரக அன்னம்பட்டீயங்களின் மொழிபெயர்ப்பும், நன்னூல் விருத்தியுரைத் திருத்தமுஞ், சித்தாந்தப் பிரகாசிகை மொழிபெயர்ப்புஞ் செய்தருளினர்; இந்நான்குந் திராவிடமஹாபாஷிய முதலிய சித்தாந்த சாத்திரத்திற்கு அங்கங்களெனப்படும்.

அன்றியுங், கற்போரிடர்ப்படாது ஐயந்திரிபறக்கற்றுத்தெளியும்வண்ணம், சிவஞானபோதத்திற்குத் திராவிடமகாபாஷியமெனப் பெயர்பெற்ற விருத்தியுரையும், இலகுவியாக்கியானமாகிய சிற்றுரையும், சிவஞானசித்தியார் சுபக்ஷத்திற்குப்பொழிப்புரையுஞ் செய்தருளினர்.

அன்றியுங், காஞ்சிப்புராணமொழிபெயர்ப்பும், ஸ்ரீ: அரதத்த சிவாசாரியார் சிவபெருமானே பரம்பொருளென இருபத்திரண்டு ஏதுக்களாலே நாட்டியருளிய சுலோக பஞ்சகத்தின் மொழிபெயர்ப்பும், ஸ்ரீ-அப்பயதீக்ஷிதர் அருளிச்செய்த சிவதத்துவ விவேகமூல சுலோகங்களின் மொழிபெயர்ப்புஞ் செய்தருளினர்.

*

அன்றியும், சோமேசர் முதுமொழிவெண்பா, திருவேகம்பரந்தாதி, திருமுல்லைவாயிலந்தாதி, குளந்தூர்ப்பதிற்றுப்பத்தந்தாதி, கலைசைப்பதிற்றுப்பத்தந்தாதி, இளசைப்பதிற்றுப்பத்தந்தாதி, கச்சியாநந்த ருத்திரேசர்பதிகம், திருவேகம்பரானந்தக்களிப்பு, செங்கழுநீர்விநாயகர் பிள்ளைத்தமிழ், அமுதாம்பிகைபிள்ளைத்தமிழ், செப்பறை அகிலாண்டேசுவரிப்திகம், திருத்தொண்டர் திருநாமக்கோவை, நமசிவாயதேசிகமூர்த்திமாலை முதலிய பிரபந்தங்களைச் செய்தருளினர்.

அன்றியும், தருமபுரவாதீனத்தாருடன் வாதநிகழ்ந்தபோது மரபட்டவணை மறுப்பின் மறுப்பு எனவொன்றும், திருவண்ணாமலையாதீனத்தாருடன் வாதநிகழ்ந்தபோது எடுத்தென்னுஞ்சொல்லுக்கிட்ட வயிரக்குப்பாயமென வொன்றும், சிவசமவாதவுரை மறுப்பெனவொன்றுஞ் செய்தருளினர்.

அன்றியும், காஞ்சிபுரத்து வைணவரோடு வாதநிகழ்ந்தபோது கம்பராமாயண முதற்செய்யுட் சங்கோத்தரவிருத்தியென ஒன்றும், இலக்கணவிளக்கத்திலுள்ள வழுக்களை வெளியிடக்கருதி இலக்கணவிளக்கச் சூறாவளியென வொன்றுஞ் செய்தருளினர்.

இங்ஙனம் பலநூல்களையும், பல உரைகளையுஞ் செய்ததன்றி, அகத்திய மகாமுனிவர், தொல்காப்பியமுனிவர் முதலாய பன்னிரு மாணாக்கர்களுக்குக் கற்பித்தருளியவாறுபோல, கச்சியப்பமுனிவர், சிதம்பரநாதமுனிவர், தொட்டிக்கலைசைச் சுப்பிரமணிய முனிவர், காஞ்சிபுரம் சரவணபத்தர், இராமநாதபுரம் சோமசுந்தரம்பிள்ளைமுதலாய பன்னிரு மாணாக்கர்களுக்குப் பலநூலையுங் கற்பித்தருளினர்.

(இன்னும் வரும்.)

எம். எஸ். பூரணலிங்கம்பிள்ளை, பி. ஏ.

புலாலுண்ணுஞ் செடிகள்.

PLANTS OF PREY.

[ஸ்ரீமத்-வே. நரசிம்ம ஐயங்காரவர்கள், M. A., B. L., எழுதியது.]

ஜீவப்பிராணிகளானவை ஊனைத்தின்று தம்முனைப்பெருக்கா நிற்கத் தாவரங்களோ அத்தகைய பாவத்திற்குள்ளாகாமல் தமதுணவை மண்ணின்கீழ்க்கிடக்கும் ஜலத்தினின்றும், பற்பல உப்புக்களினின்றும் சேகரித்துக்கொள்ளும். ஆயினும் இப் பொதுவிதிக்குச்சிறப்புவிதியொன்றுளது. ஜீவப்பிராணிகளுக்குள் புலாலுண்ணுநோன்பு கைக்கொண்டு தாவரங்களையே புசித்துச்சீவிப்பன ஆடு, மாடு, குதிரைபோன்ற சில மிருகங்களே. அதுபோலவே தாவரங்களுக்குள் மண்ணிற்கலந்திருக்கும் உப்புக்களை நீக்கி மாமிசத்தையே பக்ஷிப்பன சிலசெடிகளும் இச்சிறப்புவிதிக்குக்காரணமாய்ச் செடிகளுக்குப் புலாலுண்ணுஞ் செடிகளென்று பெயர்கொடுத்தனமுப்போம். இவற்றிற்கே, ஸ்ரீமான்- அரங்காசாரியரால் இயற்றப்பட்டுச் சில மாதங்களுக்கு முன் வெளிப்போந்த "தாவரநூல்" என்னும் கிரந்தத்துள் (பக்கம்-240) "கீடகபக்ஷண ஓஷதிகள்" என்ற பெயர்கொடுத்திருக்கிறார்கள். அப்பெயர் எம்போன்ற தமிழர் நாவால் இசைத்தற்பாலதுமன்று. அதன்பொருள் எளிதில் அறிதற்பாலதுமன்று. இக்காரணம்பற்றியே எம்மாற்கூடியதொரு தமிழ்ப்பெயர்கொடுத்தனம். இச்செடிகள் மிகவரிதாயும் இவ்வுலகத்துத்தேசங்கள் சிலவற்றில் ஒவ்வோரிடத்திலுமேயகப்படும். இவற்றுக்கும் மற்றச்செடிகொடிகளுக்குமுள்ள வித்தியாசம் இவையுணவு உட்கொள்வதிலேயே. முன்சொன்னபடி மற்றச்செடிகள் தமது வாழ்க்கைக்கு வேண்டிய ஆகாரப்பொருள்களை, ஆகாயத்தினின்றும் பூமியின்கண் மறைந்திருக்கும் நீரினின்றும், பற்பல உப்புக்களினின்றும் சேகரித்து உபயோகப்படுத்திக்கொள்ள, புலாலுண்ணுஞ்செடிகளோ புழு, பூச்சி முதலிய சிறுபிராணிகளைத்தாங்கொண்ட சில சாதனங்களாற்பிடித்து அவற்றைத்தீனியாக்கிக்கொள்ளும். அவற்றிற்சிலவற்றைக் குறித்து இங்கு சில சொல்லுவோம்.

நாம் நம்மைச்சுற்றிலும் உற்றுநோக்க, இயற்கையமைப்பில் சில பிராணிகள் வேறுசில பிராணிகளைக்கொன்று தமக்கிரையாக்கவும், அங்ஙனங்கொல்லுவதற்குச்சாதனமாகப் பற்களையும், கொம்புகளையும், நகங்களையும், விஷத்தையும் அப்பிராணிகள் கொண்டிருப்பதையும், அவையொன்றோடொன்று எதிர்க்குங்கால் உண்டாகும் கோபாவேசத்தையும், தைரியத்தையும், திராப்பகையையும் ஜெயவொலியையும், தோல்வியழுகையையுங்கண்டுங் கேட்டுமிருப்போம். ஆகவே, ஜீவப்பிராணிகளுக்குள்ளேதாம் இத்தகைய சம்பவங்கள் நேரிடுகின்றனவென்று நினைக்கலாகாது. இதுபோலவே, தாவரங்களுக்குள்ளும் ஓயாப்போர் நடக்கின்றது. அதை நடத்துவது புலாலுண்ணுஞ்செடிகளே. பார்க்கச் சாதுபோல் வேடம்பூண்டு, குணத்திலுஞ் செய்கைகளிலும் புலிபோல்வன இச்செடிகளே. சிலகுளங்களிலும் குட்டைகளிலும் தண்ணீரின்மேல் மிதந்துகொண்டு வசிக்கின்றது; "நீர்ப்பைச்செடி" (Bladerworts) என்னும் ஓரற்பச்செடி. அந்தோ! ஆனால் அது செய்யுமோசம் யாவரேயறிவர்? பொன்னிறம்போன்ற மலர்களைக்கொண்டு சிலகிளைகள் தண்ணீரின்மேற் றலைதூக்கிநிற்கும்; தண்ணீரின்கீழ்ப் பலகிளைகள் ஓட, அவற்றினிடையிடையே சிறுசிறு நீர்ப்பைகள்தோன்றும். இந்நீர்ப்பைகளே இச்செடி சிறு பிராணிகளைப்பிடிக்க விரிக்கும்வலைகளாம். தண்ணீரில் அங்குமிங்குமுலவுஞ் சிறியபூச்சிகள் புழுக்கள் திறந்திருக்குமிப்பைகளுள் நுழையவே, அவைதிரும்பி வெளிவராவண்ணம் அப்பைகள் மூடிக்கொள்ளும். முதற்சென்ற பூச்சிகளின் நிலைமையறிய மற்றப்பூச்சிகளும், அப்பைகளுள் ஏதோ அமிர்தமிருப்பதாகவெண்ணித் தாமும் நுழைய, எல்லாவற்றையும் அச்செடி பைகளிலுண்டாம் ஒருவகைத் திராவகத்தால் நீர்போலாக்கி உறிஞ்சிவிடும்.

"ட்ரோஸீரா" (Drocera) என்னும் பேர்கொண்ட சிறு செடியொன்று சற்று ஈரமான இடங்களில் முளைத்திருக்கும். அதைப் பார்ப்போர், அதற்கு ஜீவப்பிராணிகளைப் பிடித்துத்தின்னுந் திறமுளதோவென்று வியப்படைவார்கள். எனினும், அதன் சக்தி, அதனால் உயிர்நீத்த ஈ, கொசுகு முதலிய கணக்கற்ற சிற்றுயிர்கட்கே தெரியும்! அச்செடியின் இலைகள் நீண்ட உரோமங்கொண்டவை.

இலையின் நுனியில் ஒருவகை இரஸம் உற்பத்தியாய்க்கொண்டேயிருக்க, அதைத் தேனென்று நம்பி உண்பதற்குச் சிறுபூச்சிகள் நெருங்கி இலையின்மேல் உட்காரவே, அந்தோ! இதுவரையில் நேராய் நிமிர்ந்துநின்ற உரோமங்களெல்லாம் ஒவ்வொன்றாய் வளைந்து, தமக்கு அதிர்ஷ்டவசத்தால் வாய்த்த இரையை இறுக்கிமூடிக்கொள்ளும். பூச்சியோ, "வெளுத்ததெல்லாம் பாலெனறுநம்பி, இங்குவந்து அகப்பட்டுக்கொண்டோமே, தப்பிப்பிழைப்போம்" என்று தன் சிறகுகளையும் கால்களையும் படபடவென்றடித்துச் சண்டைசெய்யச்செய்ய உரோமங்கள் சிறிதேனும் பின்வாங்காது இரையை இறுக்கிஇறுக்கி நசுக்கும்; பூச்சியும் மாண்டுபோய் நீர் உருவமாய்மாற செடி ஊன்றிண்ணும். "தும்பி"யென்றும், "தட்டாரப்பூச்சி" என்றும் பேர்கொண்ட பெரும்பிராணிகள் சிற்சிலசமயத்து அகப்பட்டாலுமகப்படும். அப்பெரு விருந்தைப்பிடிக்கப் பல இலைகள் ஒன்றாய்ச்சேர்ந்து அதற்கு எமனாகும். இவ்வகுப்பிற்சேர்ந்த இரண்டுவகைச்செடிகள் ஸ்ரீமான்-அரங்காசாரியர் புத்தகத்துப்படங்களுடன் விவரிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. இவையும், மேற்சொன்ன நீர்ப்பைச்செடியும் தென்னிந்தியாவிலகப்படுகின்றன. இனி விவரிக்கப்படுஞ்செடிகள் இத்தென்னிந்தியாவிலில்லை.

வட அமெரிக்காவில் "மோகினிப்பொறி" (Venus's fly-trap) என்ற பெயர்கொண்ட செடியொன்றுளது. அதன் இலைகளின் ஓரமெல்லாம் பற்கள்போன்ற முட்களநேகங்கொண்டிருக்கும். இத்தகைய இலைகளை நன்றாய்விரித்துக் கவந்தனைப்போலிரைக்குக் காத்திருக்கும். ஈ போன்ற பறக்குஞ்சிறு பூச்சிகள் இலைகளுக்கு இருபுறமுமிருக்கும் மிகச்சிவந்த நிறங்கொண்ட சிறுகோளங்களால் கவரப்பட்டு, அணுகி இலையின்மேலுட்கார, இலையின்பற்கள் திடீரென்றுமூடி ஒன்றோடொன்று பின்னிக்கொள்ளவே, அகப்பட்ட பூச்சியைச் செடியானது சாவகாசமாய்ச் சீரணிக்கவாரம்பிக்கும்; சிலசமயத்துப் பெரு இரை அகப்படின், அதையுட்கொள்ள இரண்டொருவாரமும் பிடிக்குமாம். அவ்விரை சீரணமானபிறகு முட்கள் ஒவ்வொன்றாய்ப்பிரிந்து முன்போல "வருகிறவர்கள் வரலாம்" எனவுபசாரஞ்செய்வனபோல் கையைவிரித்து நிற்கும்.

"லோட்டாச்செடி" (Pitcher-plant) என்ற சாதாரணப்பெயர்கொண்டதும் "நிபந்திஸ்" (Nepanthis) எனச்சாஸ்திரப்பெயர் கொண்டதுமான ஒருசெடி உஷ்ணப்பிரதேசங்களில் வசிக்கின்றது. அதற்கு அப்பெயர் வந்ததற்குக்காரணம், அதனிலையின் நுனியில் "லோட்டா"ப்போல் ஓரங்கந்தொங்கும். சிற்சில செடிகளில் அக்கோப்பைகள் ஓரடிநீளமாகவுமிருக்கும். அக்கோப்பையின் வாயை மூடுவதற்கு ஒரு மூடியுமுண்டு. அக்கோப்பையின் வாயைச்சுற்றித் தேன் சுரந்துகொண்டேயிருக்கும். அத்தேனை விரும்பிப்பூச்சிகள் அருகிற்போகத்தவறிக் கோப்பைக்குள் விழுந்துவிடும். பின்பு திரும்பி வெளியேறமுடியாது; ஏனெனில், கோப்பையின்மூடி உட்புறம் போவதற்கு மாத்திரமே வழிதிறக்குமேயொழிய, உட்போனது வெளிவர வழிதிறவாது. அக்கோப்பையினடியில் தண்ணீரும், அதிற்கரைந்த ஒரு திராவகமுமிருக்கும்; அதில்விழுந்து பூச்சிகளிறக்கும். இங்ஙனம் மோசஞ்செய்து கைப்பற்றிய இரையைச் சிலசமயங்களில் செடியானது இழந்துவிடுவதுமுண்டு. அக்கோப்பைக்குள் இனிய தீனி விழுந்துகிடப்பதைக்கண்ட கூரிய பார்வைகொண்ட சிலபறவைகள் அந்த "லோட்டா"வைக்குத்தி அதனுள்ளிருக்குமிரையைத் தின்றுவிடும்.

புலாலுண்ணுஞ்செடிகள் இங்ஙனம் அற்பப்பூச்சிகளை மட்டும் பிடித்துண்டுகளிப்பதில்லை; பெரிய வேறுபிராணிகளையுங் கொல்லும். மத்திய அமெரிக்காவில் நிக்கராகுவா என்றொரு ஜில்லாவுளது. அங்கு "சாத்தான்வலை" (Devil's noose) என்றொரு செடியுண்டு. அது தனது கறுத்தும், நீண்டும், பிசின்கொண்டுமிருக்கிற கிளைகளால் நாய் முதலிய பிராணிகளையும் பிடித்துக்கொல்லும். மனிதர்கள் யாரேனுங்கண்டு அப்பிராணியை விடுவித்தாலொழிய, அது பிழைப்பதற்குப்பின்னேது ஒன்றுமிலது. சுமாத்ரா என்னுந் தீவாந்திரத்தில் ஒருவகை அல்லிச்செடியுண்டு; அது எந்நேரமும் ஒருவித நாற்றம் வெளிவிடும்; அத்துர்க்கந்தத்தை மோந்து பார்க்கும் பக்ஷிகளும் மிருகங்களும் தக்ஷணமே உயிர் நீங்குமாம்; நமது புராணங்களிற் சொல்லப்பட்டிருக்கும் நச்சுமரம் போலும் இவ்வல்லிச்செடி.

திருச்சிற்றம்பலம்.

இரட்டைப்புலவர் சரிதம்.

(முற்றொடர்ச்சி.)

அன்றுமுதல் அவ்வுலாவிற்குத் * தெய்வீகவுலாவென்று பெயராயிற்று. இவ்வாறிப்புலவர்கள் சோழநாடு, பாண்டிநாடு, சேரநாடு, நடுநாடு, தொண்டைநாடுமுதலிய எல்லாநாட்டினுமுள்ள சிவாலயமாதிய தேவாலயங்களைத் தரிசித்துக்கொண்டு முடிவில், கைலையங்கிரிக்கிருப்பிடமாகிய வடநாடடைந்து, அதுமுதல் தாங்கள் ஆங்காங்குதரிசித்த சிவமூர்த்தி, விஷ்ணுமூர்த்தி, முதலியவைகளில், சுவயம்புமூர்த்திகளைக்குறித்துச் சுவயம்புலா என்னுமோர் பிரபந்தம்பாடி, மீண்டும் அம்மூர்த்திகளைக்குறித்து அம்மானை என்னுமோர் பிரபந்தமும்பாடத்தொடங்கி, அவ்வம்மானை என்னும் பிரபந்தத்தில், ஒருவரொரு தலத் தேவதையின் திருவிளையாடல் அடியிற்காட்டுமாதிரியாக இன்னதென்றோரடியால் குறிப்பிக்க, மற்றொருவர் அதிற் ‡ பிரசினங்கற்பித்து, வேறோரடியால் வினவ, அதற்குக் கலைமகளார் விரோதார்த்தமாகத் தனியடியால் விடைதர, இப்படியநேகம் பாடல்களை மூவரம்மானை எனவழங்குமாறு திருவாய்மலர்ந்தனர். அவை வருமாறு:—

சித்தம்பூர் வாழுஞ் சிவனளித்த பிள்ளையார்
மெத்தப் பெருவயிறு வீங்கினர்கா ணம்மானை
மெத்தப் பெருவயிறு வீங்கினரே யாமாயி
னித்தரையின் மீதவருக் கேச்சன்றோ வம்மானை
யிரவுபகல் குட்டுணிக்கிங் கேச்சுண்டோ வம்மானை.

ஆதார மாங்குடந்தை யாதிகும் பேச்சுரனார்
கோதாடு மன்மதனைக் கொன்றெரித்தா ரம்மானை
கோதாடு மன்மதனைக் கொன்றெரித்தா ராமாயின்
மாதாபி தாக்கள்பழி வாங்காரோ வம்மானை
வாங்குதற்கு முன்வாயின் மண்விழுந்த தம்மானை.

---

* ஏகாம்பரநாதருலா.

‡ பிரசினம் - வினா.

இப்பூமி தன்னி லியல்பாந் திருத்தணியில்
முப்பூ விளையு முருகருக்கே யம்மானை
முப்பூ விளையு முருகருக்கே யாமாயி
னப்பவருக் கங்கே யரிதல்லோ வம்மானை
யவர்க்குமுக மாறு லப்பரிதோ வம்மானை.

அடுத்ததிருக் காவிரிசூ ழணியரங்க ரெப்போது
மெடுத்ததிருக் கோயிலைவிட் டெழுந்திரா ரம்மானை
எடுத்ததிருக் கோயிலைவிட் டெழுந்திரா ராமாயிற்
படுக்கையில்வி டந்தீண்டிப் பட்டனரோ வம்மானை
பட்டனரென் றன்றோ பருந்தெடுத்த தம்மானை.

தெண்டிரைசூழ் தில்லைச் சிவகாமித் தாயார்க்குக்
கண்டமெலா ஞானக் கரும்பதுகா ணம்மானை
கண்டமெலா ஞானக் கரும்பதுவே யாமாயி
னண்டர்பிரா னுலைதனி லாட்டானோ வம்மானை
யாடிப் புலியூ ரமர்ந்தனன்கா ணம்மானை.

எனவருமாற்றாலறிக. இங்ஙனம் அளவற்ற பாக்கள்பாடிப்பலவற் புதங்களை விளைத்திருந்து சிவானந்தப்பெருவாழ்வடைந்தனரென்ப.

இப்புலவர்கள் கலம்பகம் பாடுவதில் மிகச்சிறந்தவர்களென்பதை,

வெண்பாவிற் புகழேந்தி பரணிக்குச்செயங்கொண்டான்விருத்த மென்னு
மொண்பாவுக் குயர்கம்பன் கோவையுலா வந்தாதிக் கொட்டக் கூத்தன்
கண்பாவு கலம்பகத்திற் கிரட்டையர்கள் வசைபாடக் காள மேகம்
பண்பாகப் பகர்சந்தம் படிக்காச லாதொருவர் பகரொ ணாதே.

எனப்பிற்காலத்தார் பாடியுள்ள செய்யுளே தக்க சான்றும்.

இப்புலவர்கள் திருவேகம்பமுடைய நயினார்பேரில் பாடிய வண்ணம்.

மறுத்தோன்ற வெளுத்தபிறை பட்டபாந்த ளிடைச்செருகி
வளர்த்தோங்கி முடித்தசடையார்—காஞ்சனை மனையார்
மலர்க்காந்தண் முருக்கவிழ விதழ்த்தேன்கள் குறித்தொழுகி
மடைத்தேங்கி யடைத்து வருநீர்—போஞ்சுழிவழியே

சிறுத்தூண்டில் முரித்தசுற வரக்காம்ப லுழக்கியொரு
 சிறுசசெம்மை முறித்து வெடிபோய்—வீழ்ந்தயலருகே
திடப்பாகர் மூடக்கமுகின் மடற்கீன்று களித்துவரு
 திருக்காஞ்சி புரத்தி றைவரே—காம்பாரடியே
குறித்தேர்ந்து தடிக்குளுடல் வளைத்தாம்பி முளைத்தனைய
 குடைக்காம்பு பிடித்து வரும்வே—தாந்தவிரதியீர்
குலக்காந்த னொருத்தனொடு குலக்காந்தி யொருத்தியிரு
 குடித்தீங்கு விளைத்து மிகுமால்—பூங்கொடியனையா
ளுறச்சேர்ந்து மடித்தலையள் வளர்த்தேங்க டமக்குமல
 வுயிர்ப்பாங்கி தமக்கு மலபா—தாம்புயமலரே
வுலைப்போன்ற பாற்பொதியி னடித்தீந்து விறற்கருகி
 யுலக்கான்ற சுரத்தில் வருநீர்—தேர்ந்துளிர்தெரிவீரே.

இவ்வளவே, இரட்டைப்புலவர்கள் வரலாறாகத்தெரிந்தவை. இச் சரிதங்களால் இரட்டைப்புலவர் தெய்வீகப்புலமைவாய்ந்த பெரியோர்களென்பதும், ஐங்கரக்கடவுளே இப்புலவர்கள் வசைக்கவிகேட்க விருப்பங்கொண்டு வலிந்தாட்கொண்டு பாடப்பெற்ற பேரடியார்களென்பதும், பூமியில் மறைந்திருந்த ஆயிரக்கான்மண்டபமும் விகடச்சக்கர விநாயகராலயமும் வெளித்தோன்றப்பாடிய உத்தமகவிகளென்பதும், சிவபுராணக்கதைகள் பலவற்றையும் மிகப்புராதனமான நூல்களின் கருத்துக்களையும், தம்முடைய நூல்களுள் மிக அழகாக அமைத்துப்பாடிப் பிற்காலத்தார்க்கு வழிகாட்டிப்பெரும்புகழ்பெற்ற மகோபகாரிகளென்பதும், மற்றும் இவர்களது உத்தம குணவிசேடங்களும் நன்கு விளங்கும்.

இவர்களுக்கு வழங்கிய "இரட்டைய" ரேனும் பெயர் இப்புலவர்களுள் ஏற்பட்டிருந்த ஒற்றுமையுணர்ச்சியானும், அங்கஹீனர்களாய் நேர்ந்த காரணத்தால் ஒருவர் சகாயமின்றி ஒருவர் வாழ முடியாததானும், இப்புலவர்களுக்கு இப்பெயர் வழங்கியிருக்கலாம் போலும். இங்ஙனம் சீரும் சிறப்பும் தெய்வப்புலமையும் நிரம்பி இப்புலவர்கள் திகழ்ந்திருந்தது நந்தமிழகமெனின் இதன்பெருமை அளவிடற்பாலதோ !

இனி இப்புலவர்பிரான்கள் பாடியனவாக மேலே குறித்தபாடல்களில் "அப் பிலே தோய்த்திட்" என்பது ஒப்பிலாமணிப்புலவர்

*

வரலாற்றுடனும், படிக்காசுப்புலவர் வரலாற்றுடனும் "மன்னுதிரு வண்ணமலை" என்பது காளமேகப்புலவர் வரலாற்றுடனும் "தேன் பொழியும்வாயான்" என்பது அந்தககக்கவிவீரராகவமுதலியார், வரலாற்றுடனும், "தம்பியொரு பெண்டிருடி" என்பது இராமகவிராயர் வரலாற்றுடனும் இக்காலத்துவழங்குகின்றன. இவற்றில் பாடபேதங்களும் சிலவுள

இனி இரட்டைப்புலவர்காலமின்னதென்பதை ஆராய்வோம்.

வில்லிபுத்தூரர் மகனார் வரந்தருவார் பாடிய பாரதச்சிறப்புப் பாயிரத்தில்,

எங்குமிவனிசைபரப்பிவருநாளில்யாமுரைத்தவிந்தநாட்டிற்
கொங்கர்குலவரபதியாட்கொண்டானென்றொருவண்மைக்குரிசிறேன்றி
வெங்கலியின்மூழ்காமற்கருநடப்பேர்வெள்ளத்துவிழாமனான்காஞ்
சங்கமெனமுச்சங்கத்தண்டமிழ்நூல்கலங்காமற்றலைகண்டானே.

ஆற்றியமெய்ச்செல்வத்தாலளகையைவென்றிருங்கவினலமரருரை
மாற்றியபொற்றடமதில்சூழ்வக்கபாகையினறத்தின்வடிவம்போலத்
தோற்றியவக்கொங்கர்பிரான்சூழ்தமிழானாட்கொண்டான்சுற்றத்தோடு
போற்றியவிப்புவிமுழுதுந்தன்றிருப்பேர்மொழிகொண்டேபுரந்தானம்மா.

பிறந்துய்யக்கொண்டவனிப்பேருலகம்பெருவாழ்வுகூருநாளி
னிறைந்தபுகழ்ச்சனிநகர்வாழ்வில்லிபுத்தூரனைநோக்கிநீயுநானும்
பிறந்ததிசைக்கிசைநிற்பப்பாரதமாம்பெருங்கதையைப்பெரியோர்தங்கள்
சிறந்தசெவிக்கமுதமெனத்தமிழ்மொழியின்விருத்தத்தாற்செய்கவென்றான்

எனவருதலால் வக்கபாகையிற் கொங்கர்குலபதியாய்வந்த ஆட்கொண்டான் என்னும் வள்ளல் சனியூர் வில்லிப்புத்தூரரைப்பாரத விருத்தம் பாடுமாறு வேண்டினன் என்பது அறியப்படுகின்றது. தமிழ்நாவலர் சரிதையில்,

சாணர்க்கு முன்னிற்குமாட் கொண்டநாயன் றமிழ்க்கொங்கர்கோன்
பாணுற்றவரிவண்டு சேர்வக்கை நகாதி பக்கத்திலே,

என இரட்டையர் பாடுதலானும், இதிற்காணப்படும் வக்கைநகர் இவ்வக்கபாகையேயாமென்பதும், ஆண்டு ஆட்கொண்டநாயன், கொங்கர்கோன் எனப்படுவானும், இக்கொங்கர் குலபதியாகிய ஆட்

கொண்டானே என்பதும் பெயரொற்றுமைபற்றி எளிதிலறியப்படும். இதனால் பாரதவிருத்தம்பாடிய வில்லிப்புத்தூராரும், இரட்டையரும் ஒருகாலத்தவர்களாதல் நன்கு தெளியப்படும்.

அன்றியும், வில்லிபுத்தூரார்க்கும், திருப்புகழ்பாடிய அருணகிரிநாதர்க்கும், "கந்தரந்தாதி" என்னும் ஒரு நூலுக்கு உரைகூறும் விஷயமாகப்பெருஞ்சம்வாதம் நிகழ்ந்ததாக டிஸ்டிரிக்டு முன்சிப்பாகவிருந்து பென்ஷன்பெற்றுக்கொண்ட வடக்குப்பட்டு ஸ்ரீமத்-த. சுப்பிரமணியபிள்ளையென்பார் வெளியிட்டுள்ள அருணகிரிநாதர் திருப்புகழ் முதற்பாகம் இரண்டாம்பதிப்பில் அவர் குமாரர் ஸ்ரீ: வ. சு. செங்கல்வராயன் என்பார், "அருணகிரிநாதர் ஆராய்ச்சி" என்ற தலைப்பின்கீழ் நன்கு விளக்கியிருக்கின்றனர்.

திருவண்ணாமலையிற் பிரபலமாகவிருந்த "சம்பந்தாண்டான்" என்பானும், அவர்காலத்திருந்ததாக அறியலாவதுடன் அருணகிரிநாதர்க்கும், சம்பந்தாண்டானுக்கும், பத்திகாரணமாக ஓர்வாது நடந்தேறியதாகவும் தெரிகின்றது. அருணகிரிநாதர்க்கும், வில்லிபுத்தூரார்க்கும் நடந்த சம்வாதமும், சம்பந்தாண்டானுக்கும், அருணகிரிநாதர்க்கும் நிகழ்ந்த தர்க்கவிஷயமும், நாம் தக்கசரிதமுகத்தானறிவதால், வில்லிபுத்தூரார், அருணகிரிநாதர், சம்பந்தாண்டான் இம்மூவரும் ஒருகாலத்தவராகக் கொள்ளத்தடையில்லை. இவர்கள் திருவண்ணாமலையில், இங்கிலீஷ் 1450-ம்௵ அரசுபுரிந்த பிரபுடதேவராஜன் காலத்தவரென்பதை ஸ்ரீ: வ. சு. செங்கல்வராயன்அவர்கள் தக்கசாஸன ஆதாரங்கண்டு கருதுகின்றார்கள். அருணகிரிநாதர்காலம் இற்றைக்கு 460-ஆண்டுகட்கு முற்பட்டதென்று நிச்சயிக்கையில், இவருடன் வாதுநிகழ்த்திய வில்லிபுத்தூரார்க்கும் இக்காலமேயாமென்பது சொல்லாமலேயமையும். வில்லிபுத்தூரார்க்கு 460-வருடங்கள் ஆம்போது நமது இரட்டைப்புலவர்க்கும் அஃதே பொருந்திற்றும். காரணம், வக்கைநகர் வரபதி ஆட்கொண்டானை வில்லிபுத்தூரரும், இரட்டையரும் பாடுதலானேயாமென்க. இச்சிற்றாராய்ச்சியில் நமது தெய்வப்புலமையாளர் இற்றைக்கு நானூற்றறுபது வருடங்கட்குமுன் விளங்கியவரென்றுகொள்வதே பொருத்தமுடைத்தாம்.

இரட்டைப்புலவர் காலத்தைப்பற்றி மஹாமஹோபாத்தியாயர்-ப்ரஹ்மஸ்ரீ: உ. வே. சாமிநாதையரவர்களும், திருப்பாதிரிப்புலியூர்க் கலம்பகத்தின் முகவுரையில், தொல்காப்பியத்தேவர் காலத்தைக் கூறவந்தவிடத்து, "இரட்டையர்களுடைய காலத்திற்கு முற்பட்டவரென்று தெரிதலால், இந்நூலாசிரியர், அவர்களாற் பாடப்பெற்ற வரபதியாட்கொண்டானென்னும் பிரபுவுக்கும், அவர் விருப்பத்தின்படி பாரதம்பாடிய ஸ்ரீ: வில்லிபுத்தூராழ்வாருக்கும் அவர்காலத்தவர்களாகிய ஸ்ரீ: அருணகிரியார் முதலியவர்களுக்கும் முற்பட்டவராக எண்ணப்படுகின்றார்." என்று கூறுவதையும் இதற்கு ஆதாரவாகக் கொள்க.

இரட்டைப்புலவர்கள் செங்குந்தமரபினரென்பதை,

"அத்தை மகன்குரு டம்மான் மகன்முட மாகிக்கீழ்மே
லொத்துறைந் தேகூறு பாடோ டணிகொ ளுலப்பில்கவி
முத்தரி லோதியே கம்ப ருலாமுன் மொழிந்தெவருஞ்
சித்த முவப்பத் திரிவோர் செங்குந்த சிலாக்கியரே."

எனவரும் திருவிருத்தத்தானுமுணர்க.

இப்புலவர்கள் திருவாமாத்தூர்க்கலம்பகம்பாடிய வரலாற்றைப் பற்றிச் சுப்பிரமணியக்கடவுள் க்ஷேத்திரக்கோவைப் பிள்ளைத்தமிழ்ச் சிறுதேர்ப்பருவத்திற்கண்ட ஒருசெய்யுள் வருமாறு:—

"எம்பால்வந்தீரிரட்டையர்நீரெம்மைப்பாடுவீரொன்றே
யெம்மானருளத்திருமுன்னேயிருந்தேகலம்பகம்பாடச்
செம்பாகஞ்சேர்கலம்பகத்திற்சிறந்தகங்கைமேற்கரையிற்
றிகழாலயங்கொண்டாரென்றுசெப்பப்புலவரதேதென்ன
நம்பாநாங்களுரைத்தபடிநதியைக்கீழ்பாற்றிருப்பென்ன
நாதனருளால்வடக்குவிட்டுநண்ணுங்கீழ்பாற்பெருகிவரும்
பம்பாநதிசூழாமாத்தூர்ப்பாலாசிற்றில்சிதையலே
பச்சைமயில்வாகனனுன்னைப்பணிவோஞ்சிற்றில்சிதையலே."

இரட்டைப்புலவர்சரித முற்றிற்று.

சி. கு. நாராயணசாமிமுதலியார்,
கோவை.

நல்லொழுக்கம்.

[ஸ்ரீமத்· இலக்குமணப்போற்றிகள் மொழிபெயர்த்தது.]

அடக்கமுடைமையென்பது வேறு ரூபத்திலுள்ள தைரியமேயாம். அது ஏறக்குறைய ஒழுக்கத்திற்கு முதன்மையான முக்யாம்சமாக மதிக்கப்படலாம். ஷேக்ஸ்பியர் (Shakespeare) ஆனவர் மனிதனை முன்னும்பின்னும் பார்க்கிறபிராணியாக இலட்சணப்படுத்துவது இக்குணத்தினாலேதான். மனிதனுக்கும் மற்றப்பிராணிகளுக்குமுள்ள முக்கியவேற்றுமையாவது, அதுவாகின்றது. அதுவன்றி உள்ளபடியே உண்மையான மனிதத்தன்மைகிடையாது.

தன் அடக்கமானது சகல சற்குணங்களுக்கும் மூலமாகவிருக்கின்றது. ஒருமனிதன் தன் அவாக்களுக்கு இடங்கொடுக்க அந்த நிமிஷமுதற் சன்மார்க்கசுவாதீனத்தை இழந்துவிடுகிறான். இந்த ஜன்மப்பிரகிருதியின் போக்கிலேபோய்த் தற்காலத்தில் தான்மிகவும் பலத்த இச்சைக்கு அடிமையாகின்றனன்.

சன்மார்க்கத்திற்கிணங்கச் சுவாதீனமாயிருத்தற்கு ஒரு மிருகத்தினும் மேலாகச்சுவாதீனமாய் இருப்பதற்குப் பிரகிருதித்துவத்தினின்றும் கிளர்ந்த இச்சையை அடக்கச் சக்தியுள்ளவனாயிருத்தல் வேண்டும். மனஅடக்கத்தைப் பயிற்சிசெய்வதாற்றான் இதனையடையக்கூடும் இந்தச்சக்திதான், பகுத்தறிவில்லாத பிராணிகளுக்கும், பகுத்தறிவுள்ள சன்மார்க்க உயிர்களுக்கும், மெய்ம்மையான வித்தியாசமாகப் பாவிக்கப்படுகின்றது. ஒரு மனிதனுடைய சொந்த ஒழுக்கத்திற்கு முதன்மையான அஸ்திபாரமாகின்றதும் இதுவேயாம். வேசப்புத்தகத்தில், ஒரு நகரத்தைப்பிடிக்கிற பலவானுக்குப் புகழ்கொடுக்கப்படவில்லை. ஆனால் தன் சொந்த இச்சையை அடக்கும் அதிகபலவானுக்கே புகழ்கூறப்பட்டுள்ளது. அப்பியாசத்தால் இடையறாது தன் மனப் வாக்குச் செயல்களின்மீது ஆளுகையை வகிப்பவனே அதிகப்பலவானாகிறான். ஜனசமூகத்தைத் தாழ்மைப்படுத்துவதும், தன் போக்கில்விட்டால் அதற்கு அவமானத்தை உண்டாக்கத்தக்க குற்றங்கள் பெருகுவதுமான துன்மார்க்க

இச்சைகளிற் பத்தில் ஒன்பதுபாகமாவது, வீரமுள்ளமனம், அப்பியாசம், தன்மரியாதை, மனஅடக்கமாகிய இவைகள் முற்படவே பயமற்று ஒதுங்கிவிடும். இக்குணங்களை ஜாக்கிரதையுடன் சாதகஞ்செய்வதால் இருதயசுத்தமும், வழக்கத்திற்கு வந்துவிடுகின்றது. ஒழுக்கமானது, சுத்தம், சற்குணம், மிதமாயிருத்தலாகிய குணங்களைப்பொறுத்து உண்டாகின்றது.

வழக்கமானது ஒழுக்கத்திற்குச் சிறந்த ஆதாரமாக எப்பொழுதும் காணப்படுகின்றது அவ்வழக்கமானது மனம் கிரமமாக அல்லது அக்கிரமமாக நடத்தப்படுகிறதற்குத்தக்கவண்ணம் நன்மையாக அல்லது தீமையாக ஆண்டுவருகின்றது. நாம் அதைநடத்தும், கர்த்தாவாயிருக்கலாம், அல்லது அதற்கு இழிவான அடிமையாயிருக்கலாம், அது நமக்கு நன்மார்க்கத்திற்கும் உதவியாயிருக்கலாம், அல்லது நம்மைத் தீயமார்க்கத்திலுங் கொண்டுவிடலாம்.

வழக்கமானது ஜாக்கிரதையான அப்பியாசத்தால் உண்டாக்கப்படுகிறது. ஒழுங்கான சிக்ஷையாலும், அப்பியாசத்தாலும், எவ்வளவுகாரியம் செய்யப்படுகிறதென்பது ஆச்சரியமாயிருக்கிறது. திருஷ்டாந்தமாக, தெருக்களினின்றும பொறுக்கிய முரட்டான்மாக்களையும், உழவர்களினின்றும் பிடிக்கப்பட்டபச்சையான நாகரீகமற்ற நாட்டுப்புறத்துப்பையன்களையும் போன்ற முன்னுக்கு வரத்தக்க பாத்திரமாயில்லாத கருவிகளினின்றும், ஸ்திரமானசிக்ஷையும் யுத்த அப்பியாசமும், தைரியமும், சகிப்பும், தன்னயம்பாராட்டாமையுமாகிய குணங்களை நிர்ச்சந்தேகமாக எவ்வாறு உண்டாக்கினவென்பதைப் பாருங்கள். யுத்தகளத்தில் அல்லது ஸாரா ஸேண்ட்ஸ் (Sarah sands) இன் எரிவு பெர்க்கென் ஹெட் (Birken head) இன் கப்பல் உடைவுபோன்ற மிகவும் வருத்தமானகடல் அபாயகாலங்களில் ஜாக்கிரதையுடன் சாதகஞ்செய்யப்பெற்ற அம்மனிதர்கள், உண்மையான பராக்கிரமமும் வீரமுமான தவறில்லாத இலட்சணங்களை எப்படிக்காட்டுவார்கள் என்பதைப்பாருங்கள்.

ஒழுக்கத்தை உண்டாக்குவதிற் சன்மார்க்கசிக்ஷையும் அப்பியாசமும் குறைந்த சக்தியுடையனவல்ல. நம்வாழ்க்கையை ஒழுங்குப

டுத்துவதில் அவையில்லையேல் சரியான சட்டமும் ஒழுங்கும் உண்டாகா. தன் மரியாதையின் உணர்ச்சியை வளர்த்தல், கீழ்ப்பணியும் வழக்கத்தைப்பயிற்றல், கடமையின் ஞானத்தை விருத்திசெய்தலாகிய இவற்றினுக்கு அதுவே ஆதாரமாகின்றது. மிகுதியும் தன்னையே சார்பாகத் தன்னைக்கட்டுப்படுத்திக்கொள்பவன் எப்பொழுதும் சிக்ஷைக்குள்ளிருக்கிறான். எவ்வளவிற்கு சிக்ஷை முதிர்கின்றதோ, அவ்வளவிற்குச் சன்மார்க்கஸ்திதி உயர்வடையும். அவன் தன் இச்சைகளை வசப்படுத்தித் தன்சுபாவத்தின் உயர்வுற்ற சக்திகளுக்குள் அடக்கிவைத்துக்கொள்ளல்வேண்டும். அவைகள் உள்ளேயிருக்கிற சட்டம்பிள்ளையாகிய மனச்சாக்ஷியின் அதிகாரமொழிக்குக் கீழ்ப்பட்டிருத்தல்வேண்டும். மற்றப்படி அவர்களுடைய இச்சைகள் அவர்களைக்கேவலம் அடிமையாக்கி, உணர்ச்சியும் அவாவும் அவர்களை வேட்டையாடிவிடும்.

ஹெர்பர்ட் ஸ்பென்ஸர் (Herbert-spencer) சொல்லுகிறபடி உயர்ந்தமாதிரியான மனிதனுடைய பக்குவமான குணங்களில் ஒன்று மனஅடக்கத்தின் மகத்துவமாகும். ஆசையின் வசப்படாமல் மாறிமாறி மேலிட்டுவருகிற ஒவ்வொரு இச்சையாலும் அங்கும்இங்கும் ஓட்டப்படாமல், ஆனால் ஒவ்வொரு செய்கையையும் முற்றும் விவகரித்து அமைதியுடன் தீர்மானிப்பதற்குச் சாதனங்களாகிய உணர்ச்சித்தொகுதியின் ஒன்றுசேர்ந்த தீர்மானத்தால் ஆளப்பட்டுத்தன் னடக்கமும் நடுவுநிலைமையும் உடைத்தாயிருத்தலை உண்டாக்குதற்குச் சன்மார்க்கபோதனையானது முயற்சிப்பதாகின்றது.

சன்மார்க்க அப்பியாசம் செய்வதற்கு மேலாகச் சிறந்ததாயுள்ள கல்விச்சாலையானது நாம் முன்கூறிய குடும்பமேயாம். அப்பால் வித்தியாசாலையாகும். அதன்பின்னர், அநுஷ்டான ஒழுக்கத்திற்குரிய பெரிய கல்விச்சாலையாகிய உலகமேயாம். ஒன்று மற்றொன்றினுக்குச் சாதனமாயிருக்கின்றது. மனிதன் அல்லது ஸ்திரீயினுடைய நடப்பானது, பெரும்பாலும் அவரதுமுந்தின ஒழுக்கத்தைப் பொறுத்துண்டாகின்றது. குடும்பத்திலாவது வித்தியாசாலையிலாவது இருப்பதால் எழும்பயனை நுகராது, சிக்ஷைபோதனை அப்பியாசமின்றி வளரவிடப்பட்டால் அவர்களுக்கும் துக்கம் அவர்

களை அங்கமாய் உடைத்தாயிருக்கிற ஜனசங்கத்திற்கும் கிர்ப்பாக வியமேயாம்.

சிக்ஷையானது பூர்ணமாயிருந்து அது உணரப்படாமலே உண்டாகக்கூடிய குடும்பந்தான் எப்பொழுதும் சிறந்த ஒழுங்கினுக்குட்பட்டதாகவிருக்கின்றது. சன்மார்க்க சிக்ஷையானது பிரகிருதியில் ஏற்பட்ட பிரமாணத்தின் பலத்துடன் வேலைசெய்கின்றது. அதற்குட்பட்டவர்கள் தன்னறியாமலே அதன் வயப்படுகின்றனர். நம்முடைய நடப்பானது வழக்கத்துடன் அபேதமாய்ப் பிரகாசிக்கும் வரை நம்முடைய ஒழுக்கமுழுவதையும், அது உருப்படுத்தி உண்டாக்காநின்றபோதிலும் இவ்விதமாய்ச் செலுத்தப்பட்ட வசீகரண சக்தியானது பெரும்பாலும் அதிருசியாயும் உணரக்கூடாததாயுமிருக்கின்றது.

கண்டிப்பான குடும்பசிக்ஷையின் முக்கியத்தையைப்பற்றி மிஸ்டிரஸ் ஸ்சிம்மல் பென்னிக் (Mrs. Schimmel-pennick) உடைய சரித்திரத்திற் கீழ்க்கண்டபிரகாரம் ஒருவிதமான திருஷ்டாந்தம் உண்டு. ஒருஸ்திரீயானவள் இங்கிலாந்திலும் ஐரோப்பாவிலுமுள்ள அனேக வைத்தியசாலைகளைத் தன்கணவனுடன் போய்ப்பார்த்தனள்; அதில் அனேக நோயாளிகள் குழந்தைகளாயிருந்தனர். அவர்களுடைய சித்தங்கள் சிறுவயதில்தடுத்துச் சிட்சிக்கப்படாதவைகளாயிருந்தன. ஆனாற் பெரியகுடும்பஸ்தர்கள் சுயசிக்ஷையிற்பழகினவர்களாயிருந்த வகுப்பினர் வெகு சொற்பப்பெயர்தான் அவ்வியாதிக்குட்பட்டவராயும் இருக்கக்காணப்பட்டனர்.

சன்மார்க்க ஒழுக்கமானது பெரும்பாலும் மனோசுபாவத்தையும் தேக சௌக்கியத்தையும் குடும்பத்தில் அதிபால்ய சிக்ஷையையும் கூட்டாளிகளின் முன்மாதிரியையும் பொறுத்திருந்தபோதிலும் ஜாக்கிரதையாயும் விடாமுயற்சியுடனும் செய்யப்பட்ட மனவடக்கத்தால் ஒவ்வொருவனுடைய சக்திப்பிரகாரம் அதனை ஒழுங்குபடுத்தி அடக்கிச் சிட்சித்துக்கொள்ளவேண்டியுமிருக்கின்றது. குணங்களும் பழக்கங்களும் லத்தீன், கிரீக், பாஷைகளைப்போலப்போதிக்கத்தக்கனவென்றும், ஆனால் இன்பத்தினுக்கு மிகவும் முக்கியமாயினவென்று தக்கபோதகர் ஒருவராற்சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. (தொடரும்.)

*ஈகை.

(முற்றொடர்ச்சி)

தமிழ்நாட்டிலே பல்லாயிரம் வருடங்கட்கு முன்னரே தமது பூதவுடல் பொன்றியும் புகழுடம்புபொன்றாது இன்றும் விளங்கப் பெற்ற வள்ளல்களும் மன்னர்களும் பிரபுக்களும் ஆகியோரெல்லாம் மேற்கூறியவாறே முறுகிய பெருங்கொடையாளிகளேயாவர். அன்னவர் சிலர்சரிதம் பின்னர்க்கூறுதும்.

கொடுத்தற்குரியார் யாவரென்றாராயுமிடத்து, அரசர்கட்கு முக்கிய அங்கமாகிய பத்தில் (தசாங்கத்தில்) முரசமுமொன்று. அரசவாயிலில் முழங்கும் முரசு மூன்றுவகைப்படுமெனவும், அவற்றுள் ஒன்று கொடைமுரசமெனவுங் கூறுவர். இதனை, புறநானூறு-ருஅ-ம் கவியில், "இமிழ்குரன் முரசமூன் றுடனாளுந், தமிழ்கெழு கூடற்ற ண்கோல் வேந்தே" என்புழி உரையாசிரியர் மும்முரசாவன: படைமுரசு, நியாயமுரசு, தியாகமுரசு எனப்பகுத்தோதியவாற்றாற் காணலாம். முரசமுழக்கி இரப்பாரையழைத்து வேண்டுவகொடுத்தல் வேந்தர்க்கியல்பென்பது இதனால் விளங்குவதன்றோ? அன்றியும்,

> "கொடையளி செங்கோல் குடியோம்ப னான்கு
> முடையானாம் வேந்தர்க் கொளி."

> "இன்சொலா லீத்தளிக்க வல்லார்க்குத் தன்சொலாற்
> றான்கண் டனைத்திவ் வுலகு."

> "இயற்றலு மீட்டலுங் காத்தலுங் காத்த
> வகுத்தலும் வல்ல தரசு."

> "அஞ்சாமை யீகை யறிவூக்க மிந்நான்கு
> மெஞ்சாமை வேந்தர்க் கியல்பு."

எனத் திருவள்ளுவர் இறைமாட்சியின்கண் நான்கு திருக்குறள்களில் அரசர்க்கு இன்றியமையாதது கொடையென்றார். இங்ஙனமாகத் தலைமைபற்றிக்கூறினரேனும், உடையார் யாவரும் இல்லார்க்

---

* இவ்வியாசம் மதுரைத் தமிழ்ச் சங்கத்து எட்டாம் வருஷோற்சவ தினங்களுள் ஒன்றாகிய 1909-ளு மே௴ உருஉ ஸ்ரீமாந்-பொ. பாண்டித்துரைத் தேவரவர்கள் அக்கிராசனம் வகித்த வித்துவச்சபையில் ஸ்ரீமத்-எம். கே. அப்துல்காதிறுராவுத்தரவர்களாற் படிக்கப்பட்டது.

*

குக்கொடுத்தற்கு உரியவரேயென்று கொள்ளவேண்டும். இக்கருத்தாற்றான் இல்லறவியலுள் ஈகையென ஓரதிகாரம் அமைத்தனர். அன்றியும்,

"தெண்கடல் வளாகம் பொதுமை யின்றி
வெண்குடை நிழற்றிய வொருமை யோர்க்கும்
நடுநாள் யாமத்தும் பகலுந் துஞ்சான்
கடுமாப் பார்க்குங் கல்லா வொருவற்கு
முண்பன நாழி யுடுப்பன விரண்டே
பிறவு மெல்லா மோரொக் கும்மே
செல்வத்துப் பயனே யீதல்." (புறநா-கஅகூ.)
"துய்ப்போ மெனினே தப்புந பலவே."

எனவரும் புறப்பாட்டானும்,

"ஏற்றகை மாற்றாமை யென்னானுந் தாம்வரையா
தாற்றாதார்க் கீவதா மாண்கடன்."

எனவரும் நாலடியாரானும்,

"ஆற்றா மாக்க ளரும்பசி களைவோர்
மேற்றே யுலகின் மெய்ந்நெறி வாழ்க்கை."

எனவரு மணிமேகலையானும், "ஈதற்குச்செய்கபொருளை" என்னும் திரிகடுகத்தானும் மானிடஜன்மம் எடுத்துப்பொருள்படைத்தோர் எல்லாருங்கொடுத்தற்கு அதிகாரிகளேயென்று கொள்ளவேண்டும். கொடைப்பயனை நன்குணர்ந்தாராயவர் இன்னபொருளைத்தான் கொடுப்பதென்று கருதார். இத்தனை முறைதான் இன்னவேளைதான் கொடுப்பதென்று நியதியுங்கொள்ளார். இரப்பார் குறிப்பறிந்து ஈதையுங்கொடுத்து அவர் மகிழக்கண்டு, தாமுமகிழ்வார்.

நளச்சக்கரவர்த்தியிடம் இந்திரன் வரங்கேட்டபோது,

"குறிப்பறிந் தீதலே கொடைமற் றின்றென
மறுத்தலே கேட்டபின் வழங்கல்."

எனக்கூறி, "பெறற்கருமாவியும் பெட்பினீகுவன் - றிறப்படவிவருள நன்றெரிந்த தில்லையால்" எனக்கவனுற்றதும், விஷ்ணுகுறளுருவெடுத்து இரந்தபோது அவ்வஞ்சச்செய்தியை வெள்ளிகூறித்தடுத்துங் கொள்ளுகிலாது தத்தஞ்செய்த உத்தமவள்ளலாகிய மாவலிவேந்தன்,

"வெள்ளியை யாதல் விளம்பினை மேலோர்
வள்ளியாராக வழங்குவ தல்லா
லெள்ளுவ வென்சில வின்னுயி ரேனுங்
கொள்ளுதல் தீது கொடுப்பது நன்றே."

எனக்கூறியதும், குமணன் தனது தலையைக்கொடுக்கத்துணிந்ததும், ததீசிமுனிவர் தமது முதுகெலும்பைக்கொடுத்து நின்றதும், சிபிச்சக்கரவர்த்தி வேடனுக்குத் தனது மாமிசத்தைக்கொடுத்ததும், கன்னன் தான்செய்த புண்ணியமனைத்தையும் யுத்தகளத்தில் யாசித்த பிராமணோத்தமனுக்களித்ததும் இன்னோரன்ன பல சரிதங்களும்,

"சாதலி னின்னாத தில்லை யினிததூஉ
மீத லியையாக் கடை"

என்ற பொய்யாமொழிக்கு இலக்கியமாக விளங்குவனவன்றோ.

முற்கணத்துப்பரிசில்பெற்றானே பிற்கணத்தும் வந்திரப்பினும் முற்றந்ததைமறந்து பின்னுங்கொடுத்துப்போக்கலும், தமக்கு வறுமைப்பாடுறினும், அவ்வறுமையினும் இயன்றவளவு கொடுத்து மகிழ்வித்தலும் வள்ளியோர்கடனாம்.

"இன்றுசெலினுந் தருமேசிறுவரை
சென்றுசெலினுந் தருமேபின்னும்
முன்னே தந்தனெ னென்னாது துன்னி
வைகலுஞ்செலினும் பொய்யலனாகி
யாம்வேண்டியாங்கெம் வறுங்கலநிறைப்போன்."

(புறநா-கஎக) எனவும்,

"இரப்பாதுகொடுக்குஞ் செல்வமுமிலனே
யில்லெனமறுக்குஞ் சிறுமையுமிலனே"

எனவரும் புறப்பாட்டானும்,

"ஆற்றுப் பெருக்கற் றடிசுடுமந் நாளுமவ்வா
றூற்றுப் பெருக்கா லுலகூட்டும்"

என்பதனானும் இவ்வண்மைத்திறனினிதுவிளங்கும்.

எத்துணைப்பெருஞ்செல்வம்படைத்திருப்பினும் வள்ளன்மை படைத்தாலன்றிச் சிறிதும் புகழ்பெறற்குரியராகார். துரியோதன னிடத்துப்பெற்றதோர் சிற்றரசுகொண்ட கன்னன்கொடையாலன்றோ பேரிசைபெற்று இன்றும் நிலவுகின்றான். சிற்றரசர்களான வள்ளல்கள் பெற்ற பெரும்புகழிற்கு எப்பேரரசர்பேறும் எதிர்நிற்குந்தரத்தனவோ.

சைவமதத்தினர் குருவாகிய திருநாவலூரர் சிவபிரானையன்றிப் பிறதெய்வங்களையும் பாடக்கண்டிலம். அத்தகையார் பாடலில், "கொடுக்கிலாதானைப்பாரியேயென்று கூறினுங்கொடுப்பாரிலை" என்று பாரியென்னும் வள்ளலைப் புகழ்ந்துகூறுவாராயினர். இதுமட்டோ,

வானம் வாய்த்த வளமலைக் கவாஅற்
கான மஞ்ஞைக்குக் கலிங்கம் நல்கிய
அருந்திற லணங்கின் ஆவியர் பெருமகன்
பெருங்கட னுடன் பேகனும் (1) சுரும்புண
நறுவீ யுறைக்கு நாக நெடுவழிச்
சிறுவீ முல்லைக்குப் பெருந்தேர் நல்கிய
பிறங்கு வெள்ளருவி வீழுஞ் சாரற்
பறம்பிற் கோமான் பாரியும் (2) கறங்குமணி
வாலுளைப் புரவியொடு வையக மருள
ஈர நன்மொழி யிரவலர்க் கீந்த
அழறிகழ்ந் திமைக்கும் அஞ்சுவரு நெடுவேற்
கழறொடித் தடக்கைக் காரியும் (3) நிழறிகழ்
நீல நாகம் நல்கிய கலிங்கம்
ஆலமர் செல்வர்க் கமர்ந்தனன் கொடுத்த
சாவந் தாங்கிய சாந்துபுலர் திணிதோள்
ஆர்வ நன்மொழி ஆயும் (4) மால்வரைக்
கமழ்பூஞ் சாரற் கவினிய நெல்லி
யமிழ்துவிளை தீங்கனி யௌவைக் கீந்த
வுரவுச்சினங் கனலும் ஒளிதிகழ் நெடுவே
லரவக்கடற் றானை அதிகனும் (5) கரவாது
நட்டோ ருவப்ப நடைப்பரி காரம்
முட்டாது கொடுத்த முனைவிளங்கு தடக்கைத்
துளிமழை பொழியும் வளிதுஞ்சு நெடுங்கோட்டு

நளிமலை நாடன் நள்ளியும் (6) நளிசினை
நறும்போது கஞலிய நாகுமுதிர் நாகத்துக்
குறும்பொறை நன்னாடு கோடி யர்க்கீந்த
காரிக் குதிரைக் காரியொடு மலைந்த
வோரிக் குதிரை ஓரியும் (7) எனவாங்கு
எழுசமங் கடந்த வெழுவுறழ் திணிதோள்
எழுவர் பூண்ட ஈகைச் செந்நுகம்"

என முறையே சிறுபாணாற்றுப்படையில் வள்ளல்கள் கொடையைப்பாராட்டியிருப்பதும், இன்னும் இவ்வாறே ஒவ்வொரு வள்ளல்களையும் ஆங்காங்கு நல்லிசைப்புலவர்கள் பாராட்டிப்புகழ்ந்திருத்தலையும் நோக்குமிடத்துக்கொடுத்து நல்லிசைப்பெற்றாரே இறந்தும் இருந்தவராரென்பது அமையும். இக்கருத்தைக் கம்பநாடார்கூறிய

"மாய்ந்தவர் மாய்ந்தவ ரல்லர்கண் மாயா
தேந்திய கைகொ டிரந்தவ ரெந்தாய்
வீந்தவ ரென்பவர் வீந்தவ ரேனு
மீந்தவ ரல்ல திருந்தவ ரியாரே"

என்னும் இராமயாணச்செய்யுளும் வலியுறுத்தும்.

எம்மவர்க்குள்ளே சீதக்காதிமறைக்காயரைப் பிறமதத்தவர்களும் நன்குகொண்டாடுவர். அஃதவர் கொடையாற்பெற்றபேறாகும்.

இங்ஙனங்கொடுத்துப் புகழ்புனையும் பெரும்பாக்கியம் எல்லாருக்குங் கிட்டுவதரிது. தவமுடையார்க்கே அது முற்றுஞ் சித்திப்பதாகும். "தாதாகோடிக்கொருவன்" என்றார் பழமொழியில்.

"கொடையுளுமொருவன்கொல்லுங்கூற்றினுங்கொடியவாட்போர்ப்
படையுளுமொருவனென்றுபயங்கெழுபனுவனுண்ணூ
னடையுளார்சொல்லிற்றெல்லாம்நம்பிசீவகன்கட்கண்டாந்
தொடையலங்கோதையென்றுசொல்லுபுதொழுதுநிற்பார்.

என்றார் சிந்தாமணிக்காரர்.

இவ்வாறு பெருமையும் அருமையும்பெற்றுவிளங்கிய கொடையின்றன்மை நம் நாட்டுக்கே சிறந்த தருமமாகவிருந்தது. இக்காலத்தோ காலவேறுபாட்டால் கொடுப்பார் தொகை மிகச்சுருங்குவதாயிற்று. அதினும் புலவர்கட்கீவார் தொகை மிகச்சுருங்குகின்

றது. தற்காலத்தில் நம் தமிழ்ச்சங்க ஸ்தாபகராகிய ஸ்ரீமாந்-பொ. பாண்டித்துரைச்சாமியவர்கள் பெருங்கொடைவள்ளலாக வீற்றிருப்பது கண்கூடாகக்கண்டும் இவ்வாறு அவர்கள் எதிரிலேயே சொல்லுதல் சாலுமோவெனின், நாமறிந்தவரை ஜமீன்தார்களிலே இவ்வொருவரேயன்றி அடுத்தபடி வேறொருவரைக் காட்டமுடியுமா? எந்தச்சமஸ்தானத்திலாவது தமிழ்ப்புலவர்கள் கூட்டத்தைக்காணமுடியுமா? ஆங்கிலம்படிக்கப்புக்கு அதையும் தேறாது சுயபாஷைஞானத்துக்குத் தூரஸ்தராகிப் புண்ணியபாவ வுணர்ச்சிகுன்றித் தம் வயிறாரவுண்டு உலகாயதமதப்பிரவேசகர்களாய் வாழ்ந்து மடிவதே பிரபுக்கள்மகார்க்கு இயல்பாக வந்துவிட்டது. ஆதரிப்பாரற்றமையால் தமிழ்ப்பாஷையைக் கற்கப்புகுவாரும் சுருங்கினர். புலவர் என்றபெயர் கொண்டுவந்தமாத்திரையே, கேவலம் பிச்சைக்காரரைப்போல் நினைத்து அவமதிக்கப்பட நேர்கின்றது.

முற்காலத்துப் புலவோர் பல்லோர் கவிபாடிப் பரிசுபெற்றுவாழும் வாழ்க்கையை அரசர் வாழ்க்கையினும் சிறப்பாகக்கொண்டு வாழ்ந்தனர். ஓரரசன்பாற் பரிசுக்குச்சென்று அவன் தக்கபடி கொடாவிடில் அவனை வெறுத்துச்சென்று பிறிதொரு மன்னர்பாலடைந்து பெரும்பொருள்பெற்று அதனையம்மன்னனுக்குக்காட்டியறிவூட்டிப்போவர். இப்புலவர்களது மனத்துணிவும் இறுமாப்பும் எவ்வளவு கெம்பீரநிலையிலிருந்தன.

பெருஞ்சித்திரனாரென்னும் புலவர் வெளிமான்றம்பி சிறுகக்கொடுத்ததைக்கொள்ளாது சென்று குமணனைப்பாடிப் பரிசில் பெரிதுபெற்று அவனிடம்வந்து அவனையவமதித்துப்பாடிய புறப்பாட்டை நோக்குக. அது வருமாறு:—

"இரவலர் புரவலர் நீயு மல்லை
புரவலர் இரவலர்க் கில்லையும் அல்ல
இரவலர் உண்மையும் காண்இனி யிரவலர்க்கு
ஈவோ ருண்மையுங் காணினி நின்னூர்க்
கடிமரம் வருந்தத் தந்தியாம் பிணித்த
நெடுநல் யானை யெம்பரிசில்
கடுமான் றோன்றல் செல்வல் யானே."

இக்கவியின் சொற்போக்கை நோக்குமிடத்து இப்புலவரதுமனக்கிளர்ச்சி மிகவும் வியக்கத்தக்கதன்றோ? இம்மட்டோ! இப்புலவர் குமணன்கொடுத்த அப்பரிசிலைக்கொடுபோய் மனையாட்குக்கொடுத்து அவள்பாற் கூறுதல் மிகக்களிப்பைத் தராநிற்கும்.

"நின்னயந்துறைநர்க்கும் நீநயந்துறைநர்க்கும்
பன்மாண்கற்பி னின்கிளைமுதலோர்க்கும்
கடும்பின்கடும்பசி தீரயாழநின்
நெடுங்குறியெதிர்ப்பை நல்கியோர்க்கும்
இன்னோர்க்கென்னாது என்னொடுஞ்சூழாது
வல்லாங்குவாழ்து மென்னாதுநீயும்
எல்லோர்க்குங்கொடுமதி மனைகிழவோயே
பழந்தூங்குமுதிரத்துக்கிழவன்
திருந்துவேற்குமணன் நல்கியவளனே."

என்பதுவே அக்கவி.

பார்த்தீர்களா! இரத்தல் தனக்குரிய "தானந்துடைத்துத்தருமத்தை வேர்பறித்து - மானந்துடைப்பதோர்வாள்" எனவும், "ஆவிற்கு நீரென்றிரப்பினும் நாவிற் - கிரவின் இளிவந்ததில்" எனவும் மிகக்குறைவாகக்கூறப்பட்டிருக்கின்றதே. இப்புலவர் பெருமக்கள் இரத்தலை மேற்கொண்டொழுகுவோரேயாயினும் இவர்கள் மனப்போக்கு எவ்வளவு கெம்பீரமாகச்செல்கின்றது.

இந்த இரவலர்கட்கு வேண்டியாங்கீயும் வள்ளன்மையாளர் பல்லாரிருந்தமையாலன்றோ இவர்கள் உள்ளந்துயரமுறாது எழுச்சிபெற்று நிலவுவதாயிற்று.

இக்காலத்துச்செல்வர்களோ, யாரேனும் இரப்போர்வந்தால் ஏற்பதிகழ்ச்சி யென்பதையறியீரா என்று பரிகசிக்கின்றாரேயன்றி ஐயமிட்டுண் என்பதைக்கற்றவராகவில்லை. இவறன்மையானது எல்லா நன்மையையும் சிதைப்பதென்பதையறிந்திலர். ஈயாதவுத்தார் இருந்தென்ன என்பதையும்.

"ஈயென விரத்த லிழிந்தன் றதனெதிர்
ரீயே னென்ற லதனினு மிழிந்தன்று."

(புறநா உ0ச) என்பதையும்,

"இரப்பாரை யில்லாயி னீர்ங்கண்மா ஞாலம்
மரப்பாவை சென்றுவந் தற்று"

என்பதையும்,

மாசித்திங்கண் மாசினசின்னத் துணிமுள்ளின்
ஊசித்துன்னமூசியவாடையுடையாகப்
பேசிப்பாவாய்பிச்சையெனக்கையகலேந்திக்
கூசிக்கூசிநிற்பர்கொடுத்துண்டறியாதார்"

என்பதையும் நினைக்கின்றார்களில்லை. இன்னும் எங்கள் நான்காவது வேதமாகிய புறுக்கான் என்னும் குறுஆன்ஷரீபிலே முப்பத்திரண்டு இடங்களில் ஈகையாகிய தன்மத்தைச்செய்யும்படி அல்லாஹுத்தாலாஎன்னும் கடவுள் திருவுளம்பற்றியிருக்கின்றார். எமது நபிகள்பிரான்முகம்மதுநபிசல்லல்லாகு அலைகிவசல்லமவர்கள் தங்கள் ஒசியத் என்ற மரணோபதேசத்தில்,

"தாங்குசந்தாக்குத்தாங்கினாலும், தனிய இரவெல்லாம் வணங்கினாலும், பாங்குசொல்லுமுன் ஒலுச்செய்தாலும், பக்கிசொர்க்கம்புகுதமாட்டான்" என வலியுறுத்திக்கூறியுள்ளார்கள். ஆகவே ஒருவன்செய்தற்கரியதவங்களைப் பன்னாட்செய்தமுடிப்பினும், ஈகைக்குணம் ஒன்றெய்தாதிருப்பின் ஒருபோதுஞ்சுவர்க்கம் எய்தான் என்பது துணிபாகின்றது.

நபிமூசா அலைஸ்ஸலாம் காலத்தில் ஒருவன் தனது செல்வத்தாலும் செல்வாக்காலும் அகங்கரித்துக் கொடுஞ்செய்கை மேலிட்டவனாகித் தன்னகரத்திலுள்ளார் பலரையும் பலவாறு துன்புறுத்திக் கொண்டிருந்தனனாக, அவர்கள் அதைச்சகிக்கலாற்றாது நபிமூசா அலைகிஸ்ஸலாம அவர்களிடம்வந்து முறையிட்டனர். நபியவர்கள் அக்கொடியனை யீடழிக்குமாறு கடவுளிடம் துஆஇரந்தனர். எல்லாம் வல்லஇறைவனும் அத்துஆவை கபுல்செய்து அத்தீயனைக்கொல்லுமாறு ஓர்பணிக்குப் பணித்தனன். அப்பணியவனைக் கொல்வான்கருதி யன்னான் கலைப்பொதியில் புக்கிருப்ப அதுபோது ஓர்

மிடியன்போந்து மூந்நாட்பட்டினியுறலான் மிக்க தன்பசிக்கு ஏதேனும் இரைகொடாவிடின் தன்னுயிர்க்கிறுதி சம்பவிக்குமெனக் கூறியிரப்ப, அதுகேட்ட அவன் கொடியோனாயினுங் கருணைகூர்ந்து தனக்கென்றிருந்தவுணவிற் பாதிகொடுத்துப் பசியையகற்றினன். பசிதீர்ந்த மிடியன் மனமகிழ்ந்து 'இவர் ஆயுள்மல்குக' எனவாழ்த்திக் கடவுளைத்துதித்துச் சென்றான். கடவுள் இவ்வேண்டுகோளையுங் கபுல்செய்து முன்விடுத்த நாகத்திற்குக் கடிவாளமிட்டடக்கினன். எப்பொழுதும் மாறாத நபியவர்கள் திருவாக்கின்படி பத்தியன் இறப்பான் என எதிர்பார்த்தார். பலரும் அறிய அச்சர்ப்பம் நிகழ்ந்தவையனைத்துங் கூறிச்சென்றது.

பார்த்தீர்களா! தருமம் தலைக்காக்கும் என்னும் முதுமொழிக்கு வேறுசான்று கூறவும் வேண்டுமோ? இன்னும், ஈகைத்தன்மத்தைப்பற்றி யெத்தனையோ ஆயிரக்கணக்கான திப்பிய சரித்திரங்கள் எமது மார்க்க நூல்களில் இனிதும் எளிதுங்காணலாம்.

ஆதலின் நம் நாட்டுச் செல்வர்கள்பலரும் பண்டைத்தருமமாகிய ஈகையைக் கடைப்பிடித்து வருவார்களானால், மிக்க புகழும் புண்ணியமும் அடைவார்களென்றும், இவ்வாறாகும்படி எல்லாம் வல்ல கடவுளாகிய ஹக்சுபுகானகுத்தாலா கருணைபாலிப்பானாக என்றும் கூறும் எனது உபந்நியாசத்தை யிம்மட்டில் முடிக்கின்றேன்.

உ

திருக்குறட் பரிமேலழகருரை விளக்கம்.

(முற்றொடர்ச்சி.)

கற்றதனா லாய பயனென்கொல் வாலறிவ
னற்றா டொழாஅ ரெனின்.

இ - ள். கற்றதனால்.........தொழாராயின்? எ-று.
எவனென்னும்...............கூறப்பட்டது.

வி - ம். எல்லா நூல்களுமென்றார்; கருவிநூல்களும் சமயநூல்களுமென நூல்கள் இருவகையனவாதலின். கருவிநூல்கள் தரு

க்கம் வியாகரணம் முதலியன. சமயநூல்கள் வேதம் ஆகமம் முதலியன. இறைவனடி பயக்கும் ஞானத்தை உணர்த்தலின் வேதம் ஆகமம் முதலிய சமயநூல்கள் கற்கப்படத்தக்கனவே; கருவிநூல்களைக்கற்றலாற்பயனென்னையெனின், அவை சமயநூல்களைக்கற்றற்கு இன்றியமையாதனவாய் நின்று இறைவனடி பயப்பித்தலிற் பயனுடையனவேயாம். எங்ஙனமெனின், தருக்கம் * சமயநூற்பொருள்களைத்-தருக்கித்துத்தெரிவித்தலானும், வியாகரணம் "எழுத்தறியத்தீருமிழிதகைமைதீர்ந்தான் - மொழித்திறத்தின்முட்டறுப்பானாகு- மொழித்திறத்தின் - முட்டறுத்தநல்லோன்முதனூற்பொருளுணர்ந்து - கட்டறுத்துவீடுபெறும்" என்னுஞ் செய்யுளிற்கூறியவாறு மொழித்திறத்தின் முட்டறுத்துச்சமயநூற்பொருளை உணரவைத்தலானுமென்பது. (முதனூல் என்றது அறம்பொருளின்பம் வீடென்னு முறுதிப்பொருளுணர்த்துவனவாகிய சமயநூல்களை. அவை மேற்கூறிய வேதம் ஆகமம் முதலியன.) இக்கருவிநூல்களைக்கல்லாது சமயநூல்களைக்கற்கப்புகுவோர் "குன்றுமுட்டியகுரீஇப்போலவும், குறிச்சிபுக்கமான்போலவும்" இடர்ப்படுப என்பது "எண்ணென்பவேனையெழுத்தென்பவிவ்விரண்டுங்- கண்ணென்பவாழுமுயிர்க்கு" என இந்நூலாசிரியரும் பின் (௪௦-அதி. கல்வி. ௨.) இக்கருவிநூல்களின் இன்றியமையாமையைச்சிறப்பித்துக்கூறுதல் காண்க. (எண் தருக்கம் என்பர் ஒரு சாரார்.)

கற்றவர் என்றது மேற்குறித்த நூல்களைக்கற்றவரை. கற்றல் நூற்பொருள்களை நல்லாசிரியர்பாற்கேட்டறிதல். கற்றவர்களே இறைவனியல்பும், தம்மியல்பும், தொழுமியல்பும், தொழுதற்குக் காரணமும் பிறவுமுணர்வார்கள். ஏனையோர் உணரார்கள். இக்கருத்து நோக்கியே, "கற்றவர் விழுங்குங்கற்பகக்கனியை............ மற்றவரறியாமாணிக்கமலையை" எனவும், "கற்றல்கேட்டலுடை

* பதார்த்த உணர்விற்குவீடுபேறேமேலாயஉறுதிப்பயன்.......சிந்தனையைப் பிறப்பிப்பதாய பதார்த்தங்களினுண்மையைத் தெரித்தலாற் சுருதியன்றிச் சாத்திரமு முத்தியைப் பயப்பிப்பதேயாம்......ஆகவே பதார்த்த உணர்வானே வீடுபேறாகிய மேலாமுறுதிப்பயன் கிடைத்தல்பெற்றாம். எனத் தருக்கசங்கிரககாரரும் தம்முரையின்கண் (௯௮-ம் பக்கம்.) கூறுதல் காண்க.

யார் பெரியார்கழல் கையாற்றொழுதேத்தப்- பெற்றவூர்ந்தபிரமாபுர மேவிய பெம்மானிவனன்றே" எனவும், "யஸ்ஸர்வஜ்ஞஸ்ஸர்வவித் யஸ்ய ஜ்ஞாநமயம் தப:" எனவும் பிறருங்கூறுப.

அக்கல்வியறிவென்றது மேற்கூறிய நூல்களினறிவை. அவற்றுள்ளும் விசேடமாக வீட்டியல்புணர்த்தும்பகுதியே கொள்ளப்படும். என்னை? மெய்ப்பொருள் காணுதற்குரியததுவேயாதலினென்பது. அது "கற்றீண்டுமெய்ப்பொருள்கண்டார்...........நெறி" என்பதனானும், "ஞானநூறனையோதலோதுவித்தல்........ஈனமிலாப்பொருளதனைச்சிந்தித்தல்...........வீடெய்தவறிந்தோரெல்லாம்" என்பதனானும் அறியப்படும்.

யாது என்றது ஈண்டு இன்மைகுறித்துநின்ற வினாவினைக்குறிப்புமுற்று. அஃது இறைவனடியைத்தொழாராயிற்பயனில்லை என்பதை உணர்த்திநின்றது. கற்றதனாற்பயனடைய விரும்புவோர் இறைவனடியைத்தொழுதல்வேண்டும். அன்றேல், அதனாற்பயனில்லை என்பதாம். இக்கருத்து நோக்கியே தாயுமானவரும் "ஆடித்திரிந்துநான்கற்றதுங்கேட்டதுமவலமாய்ப்போதனன்றோ - தனியேயிருப்பதற்கெண்ணினேனெண்ணமிது சாமிநீயறியாததோ" எனக்கூறினர்.

மெய்யுணர்வு என்றது சர்வஞ்ஞதையை. "சர்வஞ்ஞதையாவது புறக்கரணமின்றி நிஷ்களங்க அநுபவவிஷயமாய் சமஸ்த வஸ்துக்களையும் எப்போதும் பிரத்தியட்சமாயறிதல்." இவ்வாறு பிரமசூத்திர சிவாத்துவித சைவபாடியத்துட்கூறப்பட்டுள்ளது. (தமிழ்மொழிபெயர்ப்பு) வாலறிவனென்றமையானே அநாதிபோதமுங் கொள்ளப்படும். என்னை? இயல்பாகவே பாசங்களினீங்கிய அறிவாதலின் என்பது. வாலறிவனென்றதற்கு மெய்யுணர்வினையுடையான் எனப்பரிமேலழகர் பொருள்கூறியது "கற்றதனால்" என்பதை நோக்கியேயாம். என்னை? கற்கப்படும் வேதமுதலிய நூல்களையெல்லாம் மெய்யுணர்வில்லாதொழியின் இறைவனாற்றருதல் கூடாதாதலினென்பது. "சமஸ்தவஸ்துக்களையும் பிரகாசிப்பிக்கும் வேதங்களுக்குச் சிவபெருமானே கர்த்தாவாதலின் அவருக்குச் சர்வஞ்ஞதை உண்டென நிச்சயிக்கப்படுகின்றது. அறியாததொன்

றைக்கூறுதல் கூடாமையின்" எனப்பிரமசூத்திர சிவாத்துவித சைவ பாடியகாரரும் (மொழிபெயர்ப்பு) "இறைவனு வான்ஞானமெல் லாமெல்லாமுதன்மையனுக்கிரகமெல்லாமியல்புடையனியம்பு-மறை யாகமங்களினுலறிவெலாந்தோற்றும்" எனச் சிவஞானசித்தியார்கா ரரும் கூறுதலின், இறைவனே வேதம் முதலிய சகல நூல்களுக்கெல் லாம் தலைவனென்பதூஉப், அதனுல் அவனுக்குச் சர்வஞ்ஞதை உண்டென்பதூஉம் நிச்சயிக்கப்படும் என்க.

நல்லதாள்கள் தொழுவோருடைய பிறவியை நீக்கும் நன்மை யையுடைய தாள்கள். தாள்களைத்தொழுதார்க்குப் பிறவிநீங்குமெ ன்பது, "பாஆரு.........நாஆர்மயானத்து நம்பான்றனடிநினைந்து- மாஊருஞ்சிந்தையர்பால் வந்தூரா மறுபிறப்பே" என்பதனுனும், "சுழலார்துயர்.........நீங்காப்பிறவிக்கலெடுத்து......... அடித்தல மே" என்பதனுனும், "பிறவிப்பெருங்கடனீந்துவர்.........ரிறை வனடிசேராதார்" என்பதனுனுமறியப்படும்.

தொழாராயின் என்றதனுல் தொழுதல்வேண்டுமென்பதூஉம் தொழாதொழியிற்பிறவியறுதென்பதூஉம் பெறப்பட்டன. தொழு தல்வேண்டுமென்பது "தன்னையறிவித்துத்தான்றுனுச்செய்தானை ....மானேதொழுகைவலி" என்பதனுனும், "எண்ணியகரும முடியினும்முடியா தொழியினுமிறைவனைத்தொழுதல்-புண்ணியம்" என்பதனுனும், "தஜ்ஜாதிதிஸாஙு உபாஸீத" என்பதனுனும் அறி யப்படும். தொழாதொழியிற்பிறவியறுதென்பது "பிறவிப்பெருங் கட.........நீந்தாரிறைவனடிசேராதார்" என்பதனுலறியப்படும்.

பிறவிப்பிணி - பிறவிநோய். அதனை நீக்குவது தாளாதலின் தாளைமருந்தென்றுர். ஆகமம் - நூல்.

இனி இதன்கண்ணே சைவசித்தாந்த நூல்களுட்கூறிய திரி பதார்த்தலக்கணமும் பிறவுமமைந்து கிடத்தல் காட்டுதும் :—

இதனுள்; 'வாலறிவன்' என்றதினுலே தொழுவோர் மாலறிவுடை யார் என்பதூஉம், அம்மாலறிவு மலத்தானே வந்ததென்பதூஉம், அதனுனேமலமொன் றுள தென்பதூஉம்; தொழுவோரென்றதனு லே தொழுதற்குரிய கருவியொன்றுளதென்பதூஉம், அது மாயை

யானே உண்டாயதென்பதூஉம், அதனானே மாயை யொன்றுள தென்பதூஉம், தொழுதற்குரிய கருவியொன்றுளதெனவே அதனை எடுத்தற்குக் காரணமொன்றுள தென்பதூஉம்; அது கன்மமென்ப தூஉம் பெறப்பட்டன. படவே, வாலறிவனென்றதனானே பதியியல்பும், தொழாஅ ரென்றதனானே பசுவியல்பும், மாலறிவு என்றதனானே மலவியல்பும் தொழுதற்குரிய கருவிமாயையானே யுண்டாயதென்றதனானே மாயையினியல்பும் தொழுதற்குரிய கருவியை எடுத்தற்குக்காரணமொன்றுள தென்றதனானே கன்மவியல்பும் பெறப்பட்டுத் திரிபதார்த்தலக்கணமு மமைந்தனவாதல் பெறப்பட்டன. மலமுதலிய மூன்றும் பாசமெனப்படும்.

இனி, ஆன்மாக்களுக்கு மாலறிவு மலத்தானே வந்ததென்பது "ஞா ... ...ஜ்ஞாநாவ்ருதம்" என்பதனானும், அந்தக்காரணம வற்றி..........சகசமலத்துணரா........நின்றஞ் சவத்தைத்தே" என்பதனானும், தொழுதற்குரிய கருவிமாயை யானே உண்டாயதென்பது "நித்தமாய்..........தநுகரணமுமுயிர்க்காய் வைத்ததோர் மலமாய்..........செய்யுமன்றே" என்பதனானும், தொழுதற்குரிய கருவியை எடுத்தற்குக் காரணம் கன்மமென்பது "இருவினை... ... மாயாவுருகண் மருவியார்த்து..........செலனும்" என்பதனானும் அறியப்படும்.

இன்னும் 'நற்றாள்' என்றதனானே அது சத்திவடிவிற் றென்பதூஉம், அதுவே ஞானமுதிப்பித்து வீடுபயக்கும் என்பதூஉம், இறைவனுக்குச் சகளவடிவுண்டென்பதூஉம், அவ்வடிவெடுத்ததுயிர்களின் பொருட்டென்பதூஉம், அவ்வடிவு நம்மனோர்வடிவுபோலாது சத்திவடிவிற்றென்பதூஉம் பெறப்பட்டன.

இனி, அவ்வடி சத்திவடிவிற் றென்பது "உருவருள்....... கர சரணாதி சாங்கம் - தருமருள்..........அசிந்தனன்றே" என்பதனானும், அதுவே ஞானமுதிப்பித்து வீடுபயக்குமென்பது "சிவனையவன்றி நுவடிஞானத்தானேசேர" என்பதனானும், இறைவனுக்குச் சகளவடிவுண்டென்பது "அருவமோரூபாரூபமானதோ.... உருவமுமூன்றுஞ்சொன்ன வொருவனுக்குள்ளதாமே" என்பதனானும், அவ்வடிவெடுத்தது உயிர்களின் பொருட்டென்பது "உருமேனிதரித்துக்

கொண்ட.........நந்தங் கருமேனிகழிக்கவந்த கருணையின் வடிவுகா ணே" என்பதனானும், "உருவருள்...... அருளுருவுயிருக்கென்றே யாக்கினனசிந்தனன்றே" என்பதனானும், "தன்னைநேரிலாப்பரம் பொருடனியுருக்கொண்ட - தென்ன காரணமென்றியேலந் தொழி லியற்றி - முன்னையாருயிர்ப் பாசங்கண்முழுவது மகற்றிப் - பின்னை வீடு பேறருளுவானினைந்தபோருளே" என்பதனானும், அவன்வடிவு நம்மனோர்வடிவுபோலாது சத்திவடிவிற்றென்பது "காயமோமாயை யன்று காண்பது சத்திதன்னால்" என்பதனானும், "உருவருள்...... அசிந்தனன்றே" என்பதனானும் அறியப்படும்.

இனிச், சகளவடிவுளதென்பது பெறப்படவே; அதன்காரண மாகிய சகள நிஷ்களமும், அதன் காரணமாகிய நிஷ்களமும் பெறப் பட்டுப் பிருதுவிமுதல் விந்து ஈறுயுள்ள தத்துவங்களும் (சங்கார முறை) தத்துவாதி தெய்வங்களுமுளவாதலும்பெறப்பட்டன.

இங்ஙனமே சைவ சித்தாந்த சாஸ்திரமாகிய சிவஞானபோத நூலுட்கூறிய முதற்சூத்திரப் பொருளொழிய ஏனைய சூத்திரப் பொருள்கள் பெரும்பாலும் அமைந்து கிடத்தல் காண்க. முதற் குறளானே முதற்சூத்திரப் பொருளும், ஐந்தாஞ்சூத்திரப்பொ ருளும் பெரும்பாலும் அமைத்துக் கூறப்பட்டுள்ளன. அவற்றைச் சமயநேர்ந்துழி விளக்கிக்காட்டுதும்.

சி. கணேசையர்.

உ

கதாசரித் சாகரம்.

ரு-வது சதுர்த்தாரிகாலம்பகம் க-வது தரங்கம்.

[ஸ்ரீமத்-வீராசாமி ஐயங்காரவர்கள் மொழிபெயர்த்தது]

பார்வதியினது மிகுந்த வேண்டுகோளாகிய மந்தரவெற்பின் சுழற்சியால் முற்காலத்தில் பரமேசுவரனது முகமாகிய சமுத்திரத் தினின்றுமுண்டாகிய இக்கதாமிருதத்தைப் பரிவுடன் எவர்கள் பரு குகின்றனரோ, அவர்கள் யாதோரிடையூறுமற்றவர்களாயும் நிறை வுடன் கூடியவர்களாயும் அப்பரமேசுவரனதனுக்கிரகத்தினாலிப்பூவு லகிற் புலவர்களாகிறார்கள்.

தனது பிரதாபத்தினால் விக்கினங்களைத் தகிக்கின்றவர்போல, மதத்தினாற் சுழல்கின்ற முகத்தினின்றுதிர்கின்ற சிந்தூரத்தூளிகளால் பூமியைப்பொடிபடச்செய்யும் விநாயகக்கடவுள் காப்பதாக.

உதயனமகாராஜன் தன் தேவியுடன்கூடித் தனது அருமைப்புதல்வனாகிய நரவாகனதத்தனென்னுங் குழந்தையைப் பரிபாலித்து வந்தான். அப்பொழுது அவ்வரசனுக்கு இக்குழந்தையை நாமெவ்வண்ணங்காப்பதென்று கவலையுண்டாக அதையறிந்த யௌகந்தராயணனென்ற மந்திரியானவன் அரசன் தனித்திருக்கும்பொழுதுசென்று, அரசனே! நரவாகனதத்தனாகிய அரசிளங்குமரன் விஷயத்திலொருபொழுதுங்கவலைப்படவேண்டாம். ஏனெனில்,உமதரண்மனையிலுதித்துள்ள இக்குழந்தை,பகவானாகிய பரமேசுவரனால் வித்தியாதரர்கள் யாவர்க்கும் மேலான சக்கிரவர்த்தியாக உண்டுபண்ணப்பட்டிருக்கின்றானென்பதை வித்தியாதரர்களின் தலைவர்கள் தமது வித்தியாப்பிரபாவத்தினாலறிந்து மனத்திற் பொறாமையுற்றவர்களாய்த் தீயவெண்ணத்துடன் கலக்கமுற்றிருக்க, இதனையறிந்து பரமசிவன் இவனைக்காப்பதற்கு ஸ்தம்பகனென்று பிரசித்திபெற்ற தனது கணநாதனை யேற்படுத்தியிருக்கின்றனர்; அந்தக்கணநாதனும் ஒருவர்கண்ணுக்குந்தோன்றாது மறைந்துநின்றுகொண்டு உமது புதல்வனைக்காத்துவருகின்றனன்.

இதைப்பற்றி நாரதமகாமுனிவர் விரைவில்வந்து என்னிடம் சொல்லிப்போந்தனர் என்று யௌகந்தராயணனென்னும் மந்திரி, உதயனனென்னும் வச்சராஜனிடஞ் சொல்லிக்கொண்டிருக்கும்பொழுதே, ஆகாயத்தினின்றும் கிரீடகவசகுண்டலங்களுடனும் வாளாயுதத்துடனும் கூடிய ஓர் திவ்ய புருஷன் இறங்கிவந்து வணங்கிநிற்க, வச்சராஜனும் விரைவில் அதிதிகளுக்குச் செய்யவேண்டிய உபசாரங்களைச்செய்தபின், அந்தத்திவ்வியபுருஷனைப்பார்த்துச்சந்தோஷத்துடன் நீயார்? இவ்விடம் வந்தகாரியமென்னவென்று கேட்டனன். அதற்கு அவன் மகாராஜனே யான்முன்பு மனுஷியனாகவிருந்து வித்தியாதரத்தன்மையையடைந்தவன். எனக்கு விரோதிகளநேகரிருக்கின்றனர்; யான் எனது வித்தியாப்பிரபாவத்தினால் உமது புத்திரனெங்களுக்கரசனாக வரப்போகிறானென்பதையறிந்து அவரைப்பார்

ப்பதற்கு வந்தேன் என்று சொல்லிக்கொண்டு தங்களுக்குச் சக்கிரவர்த்தியாய் வரப்போகின்ற நரவாகனதத்தனாகிய ராஜகுமாரனைப்பார்த்து, திருப்தியுடன்கூடிய அந்த வித்தியாதரனை நோக்கி, வத்சராஜன் சந்தோஷத்துடன் கூடியவனாய் நண்பனே! வித்தியாதரத்தன்மையென்பதெப்படிப்பட்டது, அதை யெவ்வண்ணமடைவது நீயெவ்விதம் அத்தன்மையை யடைந்தனை? இதனை விவரமாகச்சொல்லவேண்டுமென்று மறுபடியும் கேட்டனன். அதற்கு அந்தச் சந்திவேகனென்ற பெயருடைய வித்தியாதரன் வணக்கத்துடன் கூடியவனாக அரசே! இந்த ஜன்மத்திலாவது அல்லது முற்பிறப்பிலாவது சாக்ஷாத் பரமேசுவரனைப்பூஜித்து அவனதனுக்கிரகத்தினால் அத்தன்மையடையவேண்டுமேயன்றி வேறில்லை; அதுவும் வித்தை, கத்தி, மாலை முதலிய கருவிகளுடைய மகிமையைக் கைக்கொண்டிருத்தலாலநேகவிதமாயிருக்கின்றது. யான் வித்தியாதரனான தன்மையைச்சொல்லுகிறேன் கேளும் என்றுசொல்லித் தன்விருத்தாந்தத்தை வாசவதத்தையுடன் கூடியிருக்கிற வத்சராஜன்சபையில் சொல்லத்தொடங்கினான்.

பூவுலகத்திற் கணியாய்விளங்கும் வர்த்தமானமென்ற பெயரையுடையதோர் நகரமிருந்தது; அதில்முற்காலத்தில் சத்துருக்களைவாட்டுகின்ற பலத்துடன்கூடிய பரோபகாரியென்னும் பெயரையுடைய ஓர் அரசனிருந்தான். மேன்மைதங்கிய அவ்வரசனுக்கு மேகத்திற்றோன்றிமறையாது நிலைபெற்றிருக்கும் மின்னலையொத்த கனகப்பிரபையென்ற பெயருடன்கூடிய பட்டமகிஷியிருந்தனள். அந்தப் பரோபகாரியென்ற அரசனுக்குச் சிலகாலஞ்சென்றபின் கனகப்பிரபையென்னும் தனது தேவியாரிடத்தில் ஒரு பெண்குழந்தை ஜனித்தது; அக்குழந்தையானது உருவத்தில் மகாலக்ஷ்மியின் கருவத்தையடக்குவதற்குப் பிரமதேவனால் சிருஷ்டிக்கப்பட்டதோவென்று நினைக்கும்படியும் உலகத்திலுள்ளவர்களின் கண்களுக்குச் சந்திரிகைபோலானந்தத்தை விளைத்துக்கொண்டும் மெல்லமெல்லவளர்ந்துவந்தது. அக்கன்னிகையின் பிதாவாகிய பரோபகாரியென்ற அரசன் தன் புதல்விக்குத் தாயின்பெயருக்கிணங்கக் கனகரேகையென்று பெயரிட்டனன்.

பின்பு அந்தக்கனகரேகையென்கின்ற ராஜகுமாரியானவள் ஸர்வாங்கசௌந்தரியவதியாய் யௌவன தசையையடைந்திருக்கும்பொழுது, ஒருநாள் அவள்பிதாவான பரோபகாரியென்னும் அரசன் தன் மனைவி கனகப்பிரபையென்பவள் தனித்திருக்குஞ்சமயத்திற் சென்று, ஏ தேவி! நமது கன்னிகை கனகரேகைக்கு இசைந்த விவாகஞ்செய்யவேண்டுமே என்றகவலை நாளுக்குநாள் வளர்வதுபோல் வளர்ந்துவருகின்ற கனகரேகையானவள் என்மனத்தை வருத்துகின்றனள். ஏனெனில், நற்குலத்திற்பிறந்த கன்னிகையானவள் நல்ல இடத்தைச் சேராவிடில், தனக்குரிய ஸ்தானத்தையடையாதிருக்கும் இசையைப் போலக்கேட்கின்றவர்களின் செவிகட்கும் வருத்தத்தைச்செய்வாள்.

அன்றியும், அறியாமையினால் அயோக்கியனுக்குபதேசித்த கல்வியானது புகழிற்கும் புண்ணியத்திற்குமிடமாகாது மனவருத்தத்திற்கே யேதுவாவதுபோலத் தகாதவனுக்கு மணந்துகொடுக்கப்பட்ட பெண்ணும் வருத்தத்திற்கே யிடமாகின்றனள். ஆதலால் நமது கன்னிகைக்கிசைந்த ராஜகுமாரனெங்கேயிருக்கின்றான். எவனுக்கிவளை மணந்துகொடுப்பதென்னுங் கவலையானது பெரிதாயிருக்கின்றதென்று சொல்லிய தன் கணவனை நோக்கிக் கனகப்பிரபையானவள் சிரித்துக்கொண்டு ஓ மகாராஜனே! நீரோ இவ்விதஞ் சொல்கின்றீர். நமது கன்னிகையோ விவாகமே வேண்டாமென்ற எண்ணத்துடனிருக்கின்றாள். ஏனெனில், இப்போது அவள் குழந்தைகள்போலச் செய்யப்பட்ட பொம்மைகளைவைத்து விளையாடிக்கொண்டிருக்குந் தருணத்தில் அவளைப்பார்த்து ஏ பெண்ணே! நானுனக்கெப்பொழுது விவாகஞ்செய்துபார்ப்பேனென்று சொன்னேன். இந்தச் சமாசாரத்தைக் கேட்டவுடனே அவள் ஆக்ஷேபத்துடன் ஏ தாயே! உனக்கென்னைவிட்டுப் பிரியவேண்டாமென்றெண்ணமிருந்தால் என்னையொருவருக்கும் மணம்புரியலாகாது. நானழகிய கன்னிகையாகவேயிருத்தல்வேண்டும்.

இவ்வாறின்றி மணம்புரிந்தாலென்னை இறந்துபோயினளென்று நினைத்துக்கொள். இதற்கு ஒருகாரணமுமிருக்கின்றது என்றுசொல்லியதைக்கேட்டு வருத்தமுற்றவளாய் உம்முடைய சமீபத்திற்குவந்தேன். அரசே, ஆதலால் விவாகமே வேண்டாமென்கிற அவளுக்கு

*

வரனைத்தேடிக் கவலைப்படுவதிலென்ன பிரயோசனமிருக்கின்றது என்று ராஜபத்தினி சொல்லியதைக்கேட்டு, அவ்வரசன் கவலையுற்றவனாகி அக்கன்னிகையின் அரண்மனைக்குச்சென்று தன் புதல்வியை நோக்கி ஏ வத்ஸே! தேவர், அசுரர், இயக்கர், கின்னரர், கிம்புருஷர்முதலிய சகலஜாதியிலுதித்த பெண்களும் அரிய தவமியற்றியும் தத்தமக்குரிய கணவனையேயடைய விரும்புகின்றார்கள். நீயோ விவாகமே வேண்டாமென்று மறுக்கின்றனை; இதற்குக்காரணமென்னவென்றனன்.

இவ்விதஞ்சொல்லிய பிதாவின் மொழிகளைக்கேட்டவுடன் அந்தக்கனகரேகையானவள் தலைகுனிந்து கீழேபார்த்துக்கொண்டு ஏ தந்தையே! எனக்கோ இப்பொழுது விவாகத்திலிஷ்டமில்லை. தாங்களெதற்காக என்னை நிர்ப்பந்தஞ் செய்கின்றீர்கள் என்றனள். இப்படிச்சொல்லிய ராஜகுமாரியின் மொழிகளைக்கேட்டதும் புத்திமான்களிற்சிறந்த பரோபகாரியென்ற அரசன், மறுபடியும் தன் கன்னிகையைப்பார்த்துப் பெண்ணே! என்ன இப்படிச்சொல்லுகிறாய். உலகத்திற் பாவங்களைப்போக்கடிப்பதற்குக் கன்னியாதானத்திற் சிறந்ததானம் யாதிருக்கின்றது. அன்றியும், பெண்ணென்பவள் பந்துஜனங்களின் வசப்பட்டிருக்கவேண்டுமேயன்றி அவளுக்குச் சுவதந்திரமென்பது கிடையாது. பெண்ணென்று பிறந்ததுமுதல் மற்றொருவருக்கென்றே வளர்த்துவரப்படுகின்றனள்.

(தொடரும்.)

உ

திருச்சிற்றம்பலம்.

“தென்புலத்தார்” என்னுந்

திருக்குறளாராய்ச்சி.

செந்தமிழ் ௭-ந்தொகுதி ௫-ம் பகுதியில் “திருவள்ளுவரைப்பற்றிய சில குறிப்புகள்” என்னுந்தலைப்பின்கீழ், பத்திராசிரியரவர்கள் எழுதிய விஷயங்களையும், அவற்றுட்சிலவற்றைக் கண்டித்துச்சென்ற வைகாசிமாதத்துப்பத்திரிகையில் “திருவள்ளுவர் பரிமேலழகருரை” என்னுந்தலைப்பின்கீழ், ஸ்ரீமத்-அ. குமாரசுவாமிப்

பிள்ளையவர்கள் எழுதியவற்றையும், இவர்களெழுதியவற்றுட்சில வற்றிற்கு மறுப்பாக இப்பகுதியிலேயே "பத்திராசிரியர் குறிப்பு" என்னுந்தலைப்பின்கீழ் மீட்டும் பத்திராசிரியரவர்கள் எழுதியவற்றையுங்கண்ணுற்றேன். இவ்விவகாரங்களாற் பலவுண்மைவெளிப்பட்டு ஆக்ஷேபத்துக்கிடமின்றியிருப்பினும் 43-வது குறளுரையின்மட்டும் இன்னுஞ் சிறிதாக்ஷேபத்துக்கிடமிருப்பதாக எனக்குத் தோன்றுகிறது. அது வருமாறு.—

பத்திராசிரியரவர்கள் "சஅ - வது குறள் விசேடவுரையிலே 'விருந்தொக்கலுறனென்றாங்கு' என்பதன்கணுள்ள, 'என்ற என்பது விகாரமாயிற்று' என்பது அச்சுப்பிரதியிற்காணப்படுகிறது. இவ்வாக்கியம் ஏட்டுப்பிரதிகளிலில்லை. உஎ-ம் குறளில் "சுவையொளியூறோசை நாற்றமென்றைந்தின்" என்புழி 'என்றைந்தின்' என்னுமிடத்தும் இவர் இங்ஙனமெழுதாமைகாண்க" (தொகுதி - எ. பக். உஅகூ.) எனக்கூறி, இங்ஙனமெழுதாமைக்குக் காரணங்காட்டாது விடுத்தார்கள். இதனை மறுத்து ஸ்ரீமாந் - பிள்ளையவர்கள் (பக்கம் - அஎசு.) எழுதியதைப் பத்திராசிரியரவர்கள் அங்கீகரித்து விட்டதாக அவர்கள் எழுதிய குறிப்பினாலே விளங்குகின்றது.

பிள்ளையவர்கள் 'விருந்தொக்கலுறனென்றாங்கு' என்பதிலுள்ள 'என்றாங்கு' என்பதனை, 'என்ற+ஆங்கு' எனப்பிரித்து, 'என்ற' என்பது அகரவீற்றுப்பெயரெச்சமெனக்கொண்டு— 'பாலொடுதேன்கலந்தற்றே' என்பதனுரையிலே, 'கலந்ததற்றென்பது விகாரமாயிற்று' என்றவர், இங்கே 'என்ற' என்பது விகாரமாயிற்று என்னாரோ? இவ்வாக்கியம் நிற்றலால் வரும் குற்றம் யாது? 'அரங்கின்றிவட்டாடியற்றே' என்புழி வாளா சென்றவர் 'இறந்தாரையெண்ணிக்கொண்டற்று' என்புழிக் 'கொண்டால் என்னும் வினையெச்சங்கொண்டு எனத்திரிந்துநின்றது' என்று கூறவில்லையா? 'வட்டாடியற்று' என்பதும் 'கொண்டற்று' என்பதும் ஒருவகை முடிபுடையனவல்லவா? ஒருவகை முடிபுடையவைகளை வேண்டுங்கால் தனித்தனிகூறலும் முன்னாக பின்னாக ஒன்றிற்கூறி மற்றைய உய்த்துணரப்படும் என்று வாளாவிடுதலும் இவர்க்கு வழக்கென்க. சில பிரதிகளிலில்லாமை சில பிரதிகளிலிருத்தலை விலக்

காது பொருந்துமாறு அவசியம். தமிழ்நாட்டிலுள்ள ஏட்டுப்பிரதிகளும் பலவகை. அவையெல்லாம் ஒருவர் பார்வைக்கு அகப்படல் அரிது” என்கிறார்கள்.

‘என்றாங்கு’ என்பதனை ‘என்று + ஆங்கு’ எனப்பிரித்து ‘என்று’ என்பது எண்ணுப்பொருண்மை குறித்துவந்த இடைச்சொல் எனக்கொள்ளின் பொருளும் சந்திஇலக்கணமும் செவ்வனே யமைவு பெறுகின்றன. புணர்ச்சிவிதிகொள்ள இயலா இடர்ப்படுமிடத்து விகாரங்கொள்வலாமேயன்றி, யாண்டும் விகாரங்கொண்டு விடுதலாகாது. ஆசிரியர் பரிமேலழகர் இதனை விகாரமெனக்கொள்ளின் இதுபோன்ற முன்னுள்ள உஎ-ம் குறளுரையிலேயே (‘புகழ்புரிந்தில்லிலோர்க்கில்லை’ என்னும் ருகூ-ங் குறளுரையிலே ‘புரிந்தவென்னும் பெயரெச்சத்தகரம் விகாரத்தாற்றொக்கது’ என்றெழுதியதுபோல) என்ற என்னும் பெயரெச்சத்தகரம் விகாரத்தாற்றொக்கது என விளங்க எழுதிவிட்டு இவ்விடத்து ‘என்ற என்பது விகாரமாயிற்று’ எனச்சுருங்க எழுதுவாரேயன்றி, ஆண்டு வாளாவிடுத்து ஈண்டுச்சுருங்கவெழுதிப்பின் இவைபோன்ற ‘வினைபகையென்றிரண்டினெச்சம்’ என்னும் ௬௭௪-ம் குறளினும் வாளாவிடுத்துச்செல்லார். பிள்ளையவர்கள் ‘முன்னாக பின்னாக ஒன்றிற்கூறி மற்றையவும் தத்துணரப்படுமென்று வாளாவிடுதல் இவர்க்கு வழக்கு’ என்றார்களேனும் அவர்கள் காட்டியவுதாரணத்தில் அது புலப்படவில்லை. ‘வட்டாடியற்று’ என்பதும் ‘கொண்டற்று’ என்பதும் ஒருவகை முடிபுடையனவாயினும் ‘இறந்தாரையெண்ணிக்கொண்டற்று’ என்புழி ‘கொண்டால் என்னும் வினையெச்சம் கொண்டெனத்திரிந்துநின்றது’ (குறள் - ௨௨.) என்று கூறினவர், பின் ‘அரங்கின்றிவட்டாடியற்றே’ (குறள் - ௪௦௰) என்புழி வாளாசென்றனரேயன்றி ‘அரங்கின்றிவட்டாடியற்றே’ என்புழி வாளாசென்றவர் ‘இறந்தாரையெண்ணிக்கொண்டற்று’ என்புழி ‘கொண்டால் என்னும்........ திரிந்துநின்றது’ என்று கூறவில்லையாதலால் ‘பாலொடுதேன்கலந்தற்றே’ என்பதனுரையிலே ‘கலந்ததற்றென்பது விகாரமாயிற்று’ (குறள் - ௧௧௨௧) என்றதும், ‘சினத்தைப்பொருளென்று கொண்டவன் கேடு, நிலத்தறைந்தான் கைபிழையாதற்று’ (குறள் - ௩௦௭.)

என்னுங்குறளுரையில் * 'பிழையாததற்று என்பது குறைந்து நின்றது' என விளங்கவெழுதியிருத்தலை நோக்கின்றதாகலின் பிள்ளையவர்கள் சொல்லியவண்ணம் 'ஒருவகை முடிபுடையவைகளை வேண்டுங்கால் தனித்தனிகூற'லும் அதற்குள்ளேயே சிறிதுய்த்துணர வைத்தலுமாமேயன்றி இவ்விடத்திற்குப் பொருந்தாது. ஆகவே அவர்கள் காட்டிய உதாரணங்களும் என்கொள்கையை (எழுதின் ௨௭-ங் குறளில் எழுதவேண்டுமென்பது) வலியுறுத்துமேயன்றி ௪௩-வது குறள் விசேடவுரையிலே 'என்ற என்பது விகாரமாயிற்று' என்று ஆசிரியர் பரிமேலழகர் கூறியிருப்பார் என்பதற்கு ஆதாரமாகா.

இனி 'என்றாங்கு' என்பதனை 'என்று+ஆங்கு' எனப்பிரித்தாற்செவ்வனே யமைவுபெறுமாறும், இதுவே இலக்கணநூலுரையாசிரியர்களுக்கும், ஆசிரியர் பரிமேலழகருக்குங்கருத்தாமென்பதுங்காட்டுகின்றேன். "என்று மெனவு மொடுவுந் தோன்றி, யொன்று வழியுடைய வெண்ணினுட் பிரிந்தே" (தொல். சொல். ௧௨௯.) என்னுஞ் சூத்திரவுரையிலே ஆசிரியர் சேனாவரையரும்; நச்சினார்க்கினியரும் 'வினைபகையென்றிரண்டினெச்சம்' என்னுங்குறளையே 'என்று' என்னுமிடைச்சொல் ஓரிடத்துநின்று எண்ணினுட்பிறவழியும் பிரிந்து சென்று ஒன்றியதற்கு உதாரணமாகக்காட்டியிருக்கிறார்கள். நன்னூலுரைகாரர்களும் அதற்குதாரணமாக அக்குறளையே காட்டியிருக்கிறார்கள். இதனால் அவர்கள் கருத்தெல்லாம் 'வினைபகையென்றிரண்டின்' என்னுங் குறளிலுள்ள 'என்று' என்பது எண்ணுப்பொருண்மை குறித்துவந்த இடைச்சொல் என்பதேயாம். எனவே இதுபோன்ற ௨௭, ௪௩-ம் குறள்களிலுள்ள 'என்று' என்பதனையும், எண்ணுப்பொருண்மை குறித்துவந்த இடைச்சொல் எனக்கொள்ளுதலே பொருத்தமுடைத்தாம். இனி, "அவற்றின்

---

* 'பிழையாததற்று' என்பது எட்டுப்பிரதிபேதம். 14, 149-ம்குறள்களிலே கொண்டிருத்தல் போல, குறைத்தல் விகாரங்கொள்ள இப்பாடமே பொருத்தமுடைத்தாம். 'பிழையாதவற்று' என்பது 'பிழையாதற்று' என்றாயினதாக ஆசிரியர் பரிமேலழகர் கருதியிருப்பின், ௫௯-ங்குறளுரையிற் கூறியதுபோலத் 'தொகுத்தல் விகார' மென்பர்.

வரூஉம் எண்ணினிறுதியும்" (தொல். சொல். உகூ௦.) என்னுஞ்சூத்திரத்தில், "பெயர்க்குரிமரபிற்செவ்வெண்ணிறுதியும்" "யாவயின் வரினுந்தொகையின்றியலா" என்பதற்கு ஆசிரியர் சேனாவரையர் 'நில நீரெனவிரண்டும்' என்றுதாரணங்காட்டியிருத்தலின் மேலேகண்ட (உஎ, சஙு, கூஎச.) மூன்று குறளினும் வந்துள்ள என்றென்பது 'பெயர்க்குரிமரபிற்செவ்வெண்ணிறுதியிற் பெயர்ப்பொருண்மைகுறித்துநின்ற இடைச்சொல் எனக்கோடலும் ஒன்று. எவ்வாறு கொள்ளினும் இடைச்சொல்லெனத்தடையில்லை. ஆசிரியர் பரிமேலழகரும் இதனை இடைச்சொல் என்றே கொண்டாரென்பது, என வென்னும் இடைச்சொல் வந்துள்ள கரு௪, க௦உஉ-ம் குறள்களின் உரைகளோடு உஎ, சஙு, கூஎச-ம் குறள்களின் உரைகளை ஒப்பு நோக்குவார்க்கினிது விளங்கும்.

மேற்கண்ட காரணங்களாலும், தமிழ்ச்சங்கத்திலே பல இடங்களினின்றும் வந்துள்ள ஒன்றோடொன்றொவ்வாத ஏட்டுப்பிரதி எட்டினுள்ளும் இல்லாமையானும் 'என்ற' என்பது விகாரமாயிற்று' என்பது பரிமேலழகரெழுதிய வாக்கியமன்றெனக்கோடல் பொருந்துமாறு கண்டுகொள்க.

அ. கோபாலையர்.

உ

திருச்சிற்றம்பலம்.

தனிச்செய்யுட்கோவை.

(முற்றொடர்ச்சி.)

சைவ சமயஞ் சமயமெனி லச்சமயத்
தெய்வம் பிறைசூடுந் தேவென்னி—லைவரைவென்
றானந்த வெள்ளத் தழுந்துவதே முத்தியெனில்
வானங்காள் பெய்க மழை.

தருமபுரவாதீனத்திலிருந்த ஒரு சின்னப் பண்டாரச்சந்நிதி தமது வயலுக்குத் தண்ணீரின்மையால் வருத்தமுற்று இவ்வெண்பாவைக்கூற வுடனே மழைபெய்ததென்பர்.

ஈசன் பெலவீன னென்றக்கா லாலயத்தின்
மோசம்வரு மென்று மொழியலா—மீசன்று
ளுக்குவதுஞ் செய்தே யழிப்பதுவுஞ் செய்தக்கா
ளேக்குவதென் னும்பிறரை நொந்து.

தருமபுரவாதீனத்தில், சமாதியைச் சோழராசன்கண்டு கும்பிட்டடனே கோவிலன்று சமாதியென்றுதெரிந்து இடித்துவிடச் சொல்ல இடிக்கும்போது, இவ்வெண்பாவை அக்காலத்திருந்த தேசிகர் கூற இடித்த இடத்திலிரத்தம் புறப்பட விட்டோடினரென்றும், ஈதறிந்தரசன் வேண்டிக்கொண்டு கிராமங்களைத் தானஞ்செய்தானென்றும் கூறுவர்.

கனக்கும் பொதிக்கு மெருதுக்கு¦ந் தன்னிச்சை கண்டதுண்டோ
வெனக்கு முடற்கு மெனதிச்சை யோவிணங் கார்புரத்தைச்
சினக்குங் கமலையுண் ஞானப்பிர காச சிதம்பரவின்
றுனக்கிச்சை யெப்படி யப்படி யாக வுரைத்தருளே.

இக்கவி, தருமபுர ஆதீனமுதற் குரவராய ஞானப்பிரகாசதேசிகர், ஞானசம்பந்ததேசிகருக்கு உபதேசித்தருளிய பின்னர், உன்னிச்சைப்படிக்குச் செல்லலாமென விடைகொடுத்தருளியபோது ஞானப்பிரகாசதேசிகர் தம்மாசிரியரை நோக்கிக் கூறியது.

கோதனத்தின் மூலையிலிங்கங் குருவா மேனி
கூறியசங் கமமுகமாங் குலவுங் கீரம்
போதமூலை பொழிந்திடுமென் றதற்கன் பாகப்
புல்லளித்தா லருந்தியிடா வுடலுங் கொள்ளா
நீதியினு லறிந்துமுகத் தளித்தா லெங்கு
நிறைவாகு முத்திசிவ லிங்கத் தேனு
மேதமில்சங் கமத்தைவழி படுவோர்க் கன்றி
யெய்தரிய சிவானுபவ மெய்தொ ணாதே.

இச்செய்யுள், பரமரகசிய சடஸ்தலத் திருவிருத்தம் என்ற நூலிலுள்ளது.

(தொடரும்)

பொ. பாண்டித்துரை.

திருச்சிற்றம்பலம்.

ஓரையநிவிர்த்தி.

இது, செந்தமிழ்ச்சந்தாதாரராகிய 112-ெந. N. A. S. வஜ ண்டு கண்டனூர், மு. ரா. ம. மகா-ா-ா-ஸ்ரீ சோமசுந்தரஞ்செட்டியா ரவர்கள் "செந்தமிழ்" வாயிலாக வெளியிடுமாறு தமிழ்ச்சங்க வித்து வான்களை வேண்டிக்கொண்டபடி எழுதியது:—

திருமருகலில் அரவுதீண்டப்பட்டிறந்து திருஞானசம்பந்த நாய னாராலுய்ந்த வணிகனும் வேறு; திருப்புறம்பயத்தில் அரவுதீண் டப்பட்டிறந்து திருஞானசம்பந்த நாயனாராலுய்ந்த வணிகனும் வேறு. எங்ஙனமெனில்? பெரியபுராணம் திருஞானசம்பந்தமூர் த்திநாயனார் புராணத்தில் திருமருகலிலரவுதீண்டப்பட்டிறந்த வணி கன் பதிகனெனக்கூறியிருக்கிறது. பதிகன் - வழிச்செல்வோன்.

திருவிளையாடற்புராணம் வன்னியுங்கிணறுமிலிங்கமு மழைத்த படலத்தில், திருப்புறம்பயத்தில் அரவுதீண்டப்பட்டிறந்த வணி கன் மதுரையானெனக்கூறப்பட்டிருக்கிறது. பதிக வணிகனுடைய மாமன் வைப்பூரிலுள்ளவன் தாமன் எனக்கூறியிருக்கிறது. மது ரைவணிகனுடைய மாமன் கடற்கரையிலொருபட்டினத்துள்ளான் ஒரு வணிகனெனக்கூறியிருக்கிறது.

பதிகவணிகனுக்கு மனையாளாக வந்த மாமன் மகளுடன்பிறந் தோரெழுவரெனக்கூறியிருக்கிறது. மதுரை வணிகனுக்கு மனையா ளாக வந்த மாமன் மகளுடன்பிறந்தோரில்லையெனக்கூறியிருக்கிறது.

பதிக வணிகனுக்கு மாமனிருக்கின்றான் எனக்கூறியிருக்கின் றது. மதுரை வணிகனுக்கு மாமனிறந்துவிட்டான் எனக்கூறியிரு க்கின்றது.

பதிக வணிகனுக்குரிய மாமன் மூத்தபெண்ணை மருகனுக்குக் கொடுப்பதாகச்சொல்லியிருந்தும் பிறனுக்குக் கொடுத்துவிட்டான். ஏனைப்பெண்களையும் பிறருக்குக்கொடுத்துவிட்டான். அதனால் வரு

ந்தும் அப்பதிக வணிகனுக்காதரவுசெய்து பிதா முதலோரை மறைத்து அவனுடன் சார்ந்துவந்தேன் என மணமகள் கூறியதாகக் கூறியிருக்கிறது. மதுரை வணிகனுக்குரிய மாமன் முன்றவமிருந்து பெற்றவொரு மகளை முதன்மணமுடித்த மருமகனுக்கே கொடுப்பேனெனக் கிளைஞரறியவுரைத்துச் சிலநாட்சென்றிறந்தான். அவன் மனையாளுமுடனிறந்துவிட்டாளெனக்கூறியிருக்கிறது.

பதிகவணிகன் பிதாமுதலோரை மறைத்துவந்த மாதுடன் வேறு துணையின்றி வந்தானெனக்கூறியிருக்கிறது.

மதுரை வணிகன் மாமனிறந்ததற்கு வந்திருந்து மதுரையிற் போய் மணஞ்செய்வேனென்று தனக்கு மணஞ்செய்ய வைத்திருந்த மாதுடன் மாமன்பொருள்களையுமெடுத்துக்கொண்டு பரிசனங்களுடன் பிரயாணஞ்செய்துவந்தான் என்று கூறியிருக்கிறது.

பதிகவணிகன் திருமருகற்கோயிலின் புறத்தேயொருமடத்திலிரவு துயிலும்போது பாம்புகடித்திறந்தான் எனக்கூறியிருக்கிறது. மதுரைவணிகன் புறம்பயத்துக்கோயிலிற் கூவல் நீராடி வன்னிமரத்தின் பக்கத்திலன்னஞ்சமைத்துண்டு கோயிலின்பக்கத்துப் படியிற்றலைவைத்துத்துயிலும்போது பாம்புகடித்திறந்தான் எனக்கூறியிருக்கிறது.

பதிகவணிகனிறக்க மாது தனியேபுலம்பினள். மந்திரவாதிகள் வந்து பரிகாரஞ்செய்தார்கள் விட்டுநீங்கவில்லை; அம்மாது மருகற்பிரானை வேண்டிப் புலம்பினள் என்று கூறியிருக்கிறது. மதுரை வணிகனிறக்க மாதுமயங்கிப் பரிசனங்கள் தேற்றப்பலவாறு புலம்பினளெனக் கூறியிருக்கிறது.

பதிகவணிகன் மனையாளாகவந்த மாது சிவபிரானைவேண்டிப் புலம்புமோசை ஆலயத்திற் சுவாமியைத் தெரிசிக்கவந்த திருஞானசம்பந்தமூர்த்திநாயனர் திருச்செவியிற்சார அவர் மாதினருகுவந்து வினவி வரலாற்றைத்தெரிந்து மருகற் பெருமானைவேண்டி, "சடையாயெனுமால்" என்னு முதற்குறிப்புடைய திருப்பதிகம்பாடி விடத்தாலிறந்தவனை யுய்வித்து இருவருக்கு மணஞ்செய்வித்து விடைகொ

*

டுத்தருளி அம்மருகலிற் சிலநாளிருந்தார் எனக்கூறியிருக்கிறது. மது ரைவணிகன் மனையாளாகவந்த மாது பலவாறு புலம்புமோசையை அங்கோர் மடத்திலெழுந்தருளியிருந்த திருஞானசம்பந்தமூர்த்திநாய னார் கேட்டு ஈதென்னென ஆள்விட்டுத்தெரிந்து, கோயிற்குவந்து மாதினை வினவி வரலாற்றைத்தெரிந்து இறந்தவன் பக்கத்துவந்து பதிகம் பாடாமல் அவன் சரீரமெல்லாம் அமிர்தவுருவாகும்படி திரு க்கண்சாத்தியருளினார். உடனே விடமோடிவிட அவனுய்ந்தெழுந் தான். பின்பு திருஞானசம்பந்தமூர்த்திநாயனார் அவனை நோக்கி இங் கே மண முடித்துக்கொண்டுபோவென்றருள, அவன் குலத்துரியோ ரின்றிச் சாக்ஷியுமின்றி யெவ்வாறு மணஞ்செய்வதென விண்ணப்ப ஞ்செய்தான். நாயனார் உன் மாமன் இம்மாதையீன்றபோதே யுனக் கெனக்கூறியது சுற்றத்தாரறிவர். ஈதன்றி, இந்த வன்னியுங்கிணறு மிலிங்கமுஞ்சாக்ஷியாம். ஆதலாலெம்முறை கடவாது மணஞ்செய் யென்றருள, அவனவ்வாறே மணஞ்செய்து விடைபெற்று மதுரை யடைந்தான் என்று கூறியிருக்கிறது.

திருமருகலிற்சுவாமி பெயர் மாணிக்கவண்ணமகேசுவரர் என் பர். திருப்புறம்பயத்திற்சுவாமி பெயர் சாக்ஷிநாதர் என்பர்.

மதுரை வணிகனுக்கு முந்திய மனைவியாற்பின்பு விவாதநேரிட் டமையால், புறம்பயநாதர் புறம்பயத்திற் சாக்ஷியாயிருந்ததன்றி மதுரையிலுஞ் சாக்ஷியாய் வந்திருந்தனர். அக்காரணத்தாலவர் சாக்ஷிநாதரெனப்பெயர்பெற்றனர். பதிகவணிகனுக்கு அவ்வாறு விவாதம் நேரிடவில்லை. அக்காரணத்தாலே மருகல் நாதரொருபெயர் பெறவுமில்லை.

இங்ஙனம் வரலாறென்றினுக்கொன்று வேறுமையாயிருப்ப தனாலே திருமருகலில் விடத்தாலிறந்துய்ந்து மணஞ்செய்த வணிகனு ம் வேறே. திருப்புறம்பயத்தில் விடத்தாலிறந்துய்ந்து மணஞ்செ ய்த வணிகனும் வேறேயெனத்தெளிக.

இங்ஙனமாயின்; திருவிளையாடற்புராணத்துட் கூறியதுபோல ப் பெரியபுராணத்துள், திருஞானசம்பந்தமூர்த்திநாயனார் புராணத் திலே திருப்புறம்பயத்திலும் விடத்தாலிறந்த வணிகனையுய்யச்செய்

தருளியது கூறவில்லையெனில், அந்நாயனார் காஞ்சிபுரத்திற் கெழுந்தருளியிருந்தபோது திருவேகம்பம் திருநெறிக்காரைக்காடுமுதலிய தலங்களை வணங்கித் திருமேற்றளிமுதலான தலங்களையும்வணங்கினாரென்று கூறியிருக்கின்றதேயன்றித் திருமேற்றளியிற் பதிகம் பாடினதாகவும் ஏதேனுமொருவிஷய நிகழ்ந்ததாகவுங் கூறவில்லை; காஞ்சிப்புராணத்துட்பதிகத்தில், "மாதர்மேற்றளியிற்கௌணியன் பாட்டால் மால்சிவனுருவுபெற்றதுவும்" எனக்கூறிப்பின்பு திருமேற்றளிப்படலத்தில் அந்நாயனார் திருப்பாடலான் மால் சிவனுருவம் பெற்றதைக் கூறியிருக்கின்றது.

இன்னும் அந்நாயனார் திருவாவடுதுறையடைந்து தெரிசித்து வசித்துப்பொற்கிழி பெற்றிருக்கு நாளிலே, ஒருநாட்கோயிலிற்றெரிசிக்க வருங்காற் பலிபீடத்திற்குச் சமீபித்தபோது இங்கே தமிழ் மணங்கமழ்கின்றதேயென்று திருவாய்மலர அங்குள்ளார் பலிபீடத்தைப்பேதிக்கு முறைப்படி பேதித்துவைத்தனர். நாயனார் உற்று நோக்கி அதனடியிலே சேமித்திருந்த திருமந்திரத்தைத் திருக்கரத்தாலெடுத்துச் சிவபிரான்றிருவுளப்படி திருமூலநாயனார் இங்கே மூவாயிரவருடஞ் சிவயோகத்தமர்ந்திருந்து ஒவ்வொருவருடத்திற்கொவ்வொரு திருப்பாடலாகச்சரியை கிரியையோகஞானங்களை வகுத்துத் தமிழ்நாட்டாருக்குபயோகமாகும்படிசெய்து திருமந்திரமெனத்திருவாய்மலர்ந்த அதனையுலகமெல்லாம் பரவச்செய்தருளினரென்னுங்கதையுள்ளது. இதனை அந்நாயனார் புராணத்துட்கூறவில்லை. இதனைத்தலமுறையாகப்பதிப்பித்திருக்கின்ற தேவாரத்திற்காண்க. இவ்வாறெத்தனையோ கதைகள் பெரியபுராணத்திற்கூறவில்லை. சேக்கிழார் ஆயிரக்கான்மண்டபத்திருந்தருளிப் புராணஞ்செய்யுங்காற்றிருவருளெம்மட்டுத்தோற்றுவித்ததோ அம்மட்டே செய்யுள் புனைந்தியற்றியருளினரன்றி, யோசித்தாவது விசாரித்தாவது செய்யுளியற்றிலரெனக்கொள்க. இக்கருத்தைச் சேக்கிழார் நாயனார் பிள்ளைத்தமிழிற் சிறுபறைப்பருவத்தில், "நந்துபுராணமெவ்வளவாயிற்றென" என்னுமுதற்குறிப்புடைக் கவியிற்காண்க.

சே. ரா. சுப்பிரமணியக்கவிராயர்,
சைவநூற்பரிசோதகர்.

உ

திருச்சிற்றம்பலம்.

பெரியபுராண அரும்பத விளக்கம்.

———:o:———

[பழைய ஏட்டினின்று எடுக்கப்பட்டது.]

(முற்றொடர்ச்சி.)

(க0சஅ) ஆண்டெதிரணைந்து - ஆண்டெதிரே அணைதலால்.

(க0சகூ) உடனே சமைக்குந்தொழிலையுடைய சிறியசோறு முதலான உணவுகளைப்பயின்று.

(க0ருஉ) நீசிற்சபதங்கூறினபின். மருப்புநீள்கழுக்கோலின் - கொம்பால் நீண்டகழுவில். சாதனம் - விபூதிருத்திராக்ஷங்கள்.

(க0ருரு) முல்லையரும்புபோன்ற வெள்ளியபற்களையும், அரும்புபோன்ற முலைகளையுமுடைய பூம்பாவையோடு.

(க0ருஎ) சிவநேசரன்புபொருந்தும் ஆசையாலளித்தஉரிமையேயன்றி அழகுவிளங்குகின்ற நீர்வளஞ்செறிந்த சீகாழித்தலைவருக்கு இது இயையாதென்பதை உட்கொண்ட பான்மையானது ஒப்பற்ற பற்களையுடைய சர்ப்பக்குட்டியாய் முன்வந்ததுபோல.

(க0ருஅ) மௌவன்மாதவி - மௌவலாகிய மல்லிகை, முல்லை. கவரும்பொழுதில் மான்போன்ற ஒள்ளியகண்களையும், நறியநுதலையும், செறிந்தநெறித்தகூந்தலையும், கொவ்வைக்கனிபோன்ற வாயையுமுடைய அப்பூம்பாவையினது அரும்புபோன்ற விரலில்.

(க0சுக) தொடர்ந்தசெய்வினையில் தனித்தனியே தொழிலையுடையவராய்ச்சூழ்வார்.

(க0சுஉ) உவமையற்றனவாகிய அளவிறந்த மருந்துகளைச்செய்யவும். வலிந்துபொருந்துகின்ற எழுவலியவேகங்களும் முறையே பொங்கிப்பெரிய விலாசித்தகண்களையுடைய பூம்பாவையின் தலைமேற்கொண்டு.

(௧௦௬௩) பொருந்திய காருடவித்தகர்கள் இது ஊமென்று ஒழியும்போது.

(௧௦௬௫) முரசடித்த மூன்றுநாளெல்லையுள் ஒருசேர இராச வைத்தியருட்பட.

(௧௦௬௬) காரின்மல்கிய - முகிலால் நிறைந்த. தழலிடையடக்கி - அக்கினியில் தகனஞ்செய்து.

(௧௦௬௭) புடைபெருத்த - பக்கம்பெருத்த.

(௧௦௬௮) பொன்னையும், முத்தையும் பிற ஆபரணங்கள் பலவற்றையும், பொலிவாகிய வஸ்திரத்தையுமணிந்து. அறிஞர்மிருதுவாயதென்றுகூறும் அன்னத்தூவிபோன்ற பஞ்சுமெத்தையின் மேல்.

(௧௦௬௯) பாலினேர்தருபோனகம் - பாலன்னம்.

(௧௦௭௧) நெருங்கிய நெடியபந்தரிட்டு, துகிலால்மேற்கட்டிசெய்து.

(௧௦௭௩) குறைவறுப்பேவி - குறைவில்லனவற்றை அனுப்பி.

(௧௦௭௪) காயல்சூழ் - உப்பளஞ்சூழ்ந்த.

(௧௦௮௦) உண்டாக்கப்படும் இனிய அருளை.

(௧௦௮௧) ஒருப்பட்ட நல்லறிவினையுடைய சிவநேசரே.

(௧௦௮௩) மூடப்படும் பலமணிகளழுத்திய சிவிகையினுள்வைத்துத் தாம் முன்னரேசெல்ல.

(௧௦௮௪) சிவபிரானுடைய அபிமுகத்திற் பாதகாணிக்கை போல.

(௧௦௮௭) உயர்ச்சியையுடைய நல்வழிப்படுத்திட அந்நன்மைத்தன்மை அந்த எலும்போடு தொடர்ச்சியாமென்று கிருபாநோக்கால்.

(௧௦௮௮) அவர் என்றது அவ்வடியவரை.

(௧௦௮௯) "மட்டிட்ட" என்னும் நல்லபதிகத்தில், "போதியோ" என்னும் அந்த மெய்த்திருவாக்கெனும் அமுதத்தால்.

(௧௦௯௦) அத்தன்மையால் அத்திருப்பாட்டைப்போல ஏனைத் திருப்பாட்டுக்களினும் முறையேகழிந்த ஆயுவும்வடிவும் பொலிவுடனிரம்பி ஒழிந்த அக்குடத்தடங்கி!முன்னரே இருந்தெழுதற்குமுன்னர் ஆளுடையபிள்ளையார் பின்னர்ச்சமண்பாட்டை அருளுவார்.

(௧௦௯௧) செங்கை - செங்கையானது.

(௧௦௯௪) விரைகொள் பூவருமாரி எனக்கூட்டுக.

(௧௦௯௫) பங்கம் - அனுசிதம்.

(௧௦௯௬) கன்னிகையினழகைக் கண்களான்முடியக்காணாய் முன்னரே பொருந்தக்கண்டோருக்கெல்லாங் கூட்டமான கரியகூந்தற்பாரமானது, நிலையானமுகமாகிய தாமரையில் கரியவண்டானது படிந்த ஒழுங்குநெருங்கின சூழலைப்போலிருண்டுதோன்ற.

(௧௦௯௭) பக்கத்தே அழகியவண்டுமொய்த்த குளிர்ந்தமலர் வைத்துமுடித்த அளகபந்தியையும் தேன்கமழ்கின்ற மாலைசேரும் அழகிய நெற்றியினது விளக்கத்தையும் பார்த்தால் பூங்கொடிபோல் வாளுக்கு அழகாகிய மழையைப்பொழியுமாறு முகிற்கீழிட்ட வளைந்தவானவில்லினது வளர்கின்ற ஒளியினழகுவாய்க்க.

(௧௦௯௮) புருவமாயமென்கொடிகள் முன்னரே சிவனுடைய நெற்றிநாட்டத்தக்கினியில் நீறாய் அருளைப்பெற உண்டாகும் மன்மதனுடைய போரிலெழும்வில்லொன்றும், சேமவில்லொன்றுமாக வருகின்ற இரண்டுபெரிய விற்களை முன்கொண்டெழுந்தாற்போல, நிகர்க்க - ஒன்றோடொன்று ஒத்திருக்க.

(௧௦௯௯) கடைந்த இரத்தினத்தின் செப்பமான வளர்கின்ற ஒளிபொருந்திய மேனியையுடையாளது இரண்டு கண்களினழகைக் காணில், அழகியமுகமாகிய சந்திரனது தண்ணளிபரந்த சோதிவெள்ளத்திலே தடுத்தலில்லாத நீளமான அழகியநிறத்தையுடைய கரிய இமையையும் செம்மையையுமுடைய கயலிரண்டை நிகர்த்துலாவ.

(௧௧௦௦) படம்போலவளர்கின்ற அல்குலையுடைய பூம்பாவையின்மூக்கும் பவளம்போலும்வாயும் பொருந்திய பேரொளியிற்றோன்றும் அழகைநோக்குவோர்களுக்கு அழகியநிறத்தையுடைய இந்தி

ரகோபத்தைக்கண்டு அதனை வெள்வுமாறுதாழ்கின்ற அழகியநிறத்தையுடைய ஓந்தி அணைவதாகும் அழகைக்காட்ட.

(௧௧0௧) இளமையாகிய மயில்போன்ற சாயலையுடைய பெண்ணினது குண்டலம்பொருந்திய காது, வளமிக்கஅழகாலும், வடிந்த தாளைஉடைமையாலும், விளங்குமொளியையுடைய மகரகுண்டலம் பொருந்திய தன்மையாலும், அளவில்லாத சிறப்பையுடைய மன்மதனது இரண்டு வெற்றிக்கொடியை அனையவாக. இனிச்சிலேடைவகையால், மன்மதனுடைய வெற்றிக்கொடிக்கியையக்கூறுங்கால், தாள் - காம்பு எனவும், மகரவேறு - தீட்டப்பட்ட மகரவேறு எனவுங் கொள்க.

(௧௧0௨) ஒளிபொலிகின்ற முத்தக்கோவைவிளங்கிய கழுத்தானது நல்லபெரிய சங்கமென்னும் நல்லநிதியொன்று தன்மீதே அழகமைந்தமுகமாகிய பதுமநிதி பூக்கத்தோன்றும்படி நீலகண்டர் தந்தஅருளுக்கு அடையாளத்தைக்காட்ட.

(௧௧0௩) அக்கினியைப்போல விரிகின்றகாந்தளின் மெல்லியபூவைத் தலையிலே தொடுத்திசையுமாறுவைத்துத் திரட்சிபெறச் சுருக்கும் வெட்சிமாலையோ, வேறு உவமைதெரிந்தால் கரியநெடிய கயல்மற்சம்பொன்ற கண்களையுடைய பூம்பாவையினது கைகளாற் காந்திவெள்ளம் அருகிலிழிந்தனவோஎன்னும் அதிசயம்பொருந்திய வடிவையுடையனவாய்க் (கைகள்) தோன்ற.

(௧௧0௪) அழகுவிளங்கும் மார்பிற்பொங்குகின்ற ஏந்தப்படும் இளமையான ஸ்தனங்கள், சர்ப்பத்தின் கருமைபொருந்திய நஞ்சை நீக்கும் சீகாழித்தலைவருடைய பார்வையால் நிறைந்ததிருவருளில் நிரம்பி அடங்கிய அமுதகும்பத்தினது சீர்வளங்கும் முகிழ்த்தலைக் காட்டும் அழகோடு விளங்கித்தோன்ற.

(௧௧0௫) அழகியமேகலையையணிந்த கொடிபோல்வாளதுமருங்கின் மீதுள்ளரோமரேகையானது மன்மதனென்னும் வேடன் உந்தியில் மறைந்துஸ்தனங்களாகிய சக்கரவாகப்புட்களை அகப்படுத்தநேரிதான வரிசையான நீண்டகண்ணியைச்சேர்த்த சலாகையைத்தூக்கியதுபோலும்.

(கக0௬) முறுக்கவிழ்ந்த மலர்வைத்துமுடித்த மிருதுவான கூந்தலையுடைய பெண்ணமுதனையாளது மாற்றுயர்ந்தபொன்னாபரணம் வளருகின்ற அல்குலானது தங்களுடைய சர்ப்பஞ்செய்தபிழையால் அஞ்சி இரத்தினம்விளங்கும் காஞ்சியென்னு மாபரணத்தைச்சூழ்ந்து அழகையுடைய அல்குலாய் நாகலோகத்தை ஆளுகின்ற சேடன்படத்தை விரித்தாடலைக்காட்ட. அரவுசெய்தபிழை - பூம்பாவையைக்கடித்தகுற்றம்.

(கக0எ) வருகின்ற மயிலஞ்சாயலையுடைய பூம்பாவையினது பொன்போன்ற தொடைகளினழகானது யானையினது இளமையான பிடியின்கையைவென்று வாழையின்மிருதுவான தண்டைக்காட்டப் பார்ப்பவர்களுக்கு மேன்மையையுடைய செழுமையான முழந்தாளினழகானது செய்யப்பட்ட பொற்பந்துபோலப்பொலிந்து ஒளிவிளங்கிக்கிளர.

(கக0அ) விரிந்தபூக்களை வைத்துமுடித்த கூந்தலையுடைய பூம்பாவையின் கணைக்கால்களானவை, மன்மதனது அம்பறாத்தூணியே போலும். அழகின்மேன்மையைப் பொருந்தப்பொருந்திய மாற்றுயர்ந்தபொற்றராசுத்தட்டின் அழகைவென்று எந்நாளுஞ்சித்திரகாரர்க்கெழுத இயலாத பரட்டினொளியைப்பொருந்தி உயர.

(கக0௯) கற்பகமீன்ற அழகையுடைய விரும்பத்தகும் பவளச்சோதிபொருந்திய பொற்றிரளானவை வயிரப்பத்தியையுடைய பொலிவான பூங்கொத்துமலர்ந்தபோலும். நல்லபாதங்களானவை; கால், விரல், நகம் என்பனவற்றிற்குக்கொள்க.

(கககஉ) பரமர்முன்பணிந்து - பரமரைமுன்னரேபணிந்து.

(கககஎ) பள்ளத்தில் நீர்செல்லுமாறுபோல.

(தொடரும்.)

ஜி. சதாசிவம் பிள்ளை.